

GẶP LẠI BẠN CŨ

Tháng 10 năm 2005

Đắc-Úng CN13

Nghe nói TQNghiệp, tức Nghiệp O, sẽ từ vùng Washington DC đến Little Sài Gòn, tôi vội vàng chen vô Internet để mua vé máy bay đi thăm Quan ông. CN13 có 2 Nghiệp, một là Nghiệp I và tên còn lại là hắn: Nghiệp O. Không cần giải thích chắc bà con cũng hình dung được tại sao CN13 lại có 2 tục danh đó! Nhưng đó là hỏi còn đi học kia, chứ bây giờ thì cả hai đều giống nhau; có thể hơi khác một chút, đó là “Nghiệp o” thay vì “Nghiệp O”!

Đây là lần thứ hai gặp nhau trong vòng 15 năm

sau khi 2 tên rời VN bằng chương trình ODGhe (trước khi có chương trình ODP). Lần đầu tiên là năm 1995 ở Maryland, Nghiệp O đã dẫn tôi ra chụp tấm hình trước Toà Bạch Ốc làm kỷ niệm. Hình chụp 2 ông thầy CN lúc đó đang bắt đầu ... già coi cũng còn ngon cơm ra phết! Mười năm sau nữa (bây giờ mỗi lần bạn bè gặp lại nhau là thấy xong 1 hay 2 kế hoạch ngũ niên phát triển quốc gia như chơi) tưởng rằng lần này sẽ gặp lại một “O” nhăn nhúm nhưng không ngờ trái với trí tưởng tượng. Bước vô nhà Quang thấy tên bạn áo Polo màu vàng lọt nhìn không ra, làm nó mừng

quá! Khen hắn “Mày trông lạ quá, thon đi nhiều ghê, tao nhận không ra!” làm nó cứ hỏi tới lui mấy lần “thịết ... hả”.

Khô thật, khi những tên hay giỡn mà nói thiệt thì chính những tên trong đám cũng không dám tin!

Họp mặt kỳ này VĐQuảng chỉ rủ bạn cùng lớp thôi. Không đông nhưng vui; chắc là nhờ mấy tên hoạt bát! Sau khi rời Việt Nam, đây là lần đầu tiên tôi được gặp lại một số bạn đồng khóa. Chuyện trò huyên thuyên, dành nhau nói cho nên đôi khi phải nói to cù như là mấy ông ... già lăng tai vậy! Mấy bà thì nhất định là không lăng tai chỉ ... gần điếc thôi!

Oang oang một hồi mới nhận ra: “Úa, mấy bà đâu hết rồi, không ra đây ngồi để hàng xóm Mỹ cười tụi tui chồng chúa, vợ tôi sao!” Mấy bà dễ thương ráng giữ phong cách vợ hiền: “Được rồi, lâu ngày gặp nhau cho mấy ông tự nhiên một bữa.”

Lại oang oang. Bắt đầu điểm danh coi tên nào còn tên nào mất. Thủ khoa LVKhuê cùng với NVTồn và một số anh em CN các khoá khác hiện ở Toronto, một thành phố lớn của Canada. Qua Montreal thì có NMPhụng. Xuống New York thì có ĐCDức ở Rochester. Xích xuống miền Viễn Tây có PDMậu không biết nay đang theo cao bồi Texas lưu lạc nơi đâu. California thì có HKLẽ và nhiều anh em khác trốn giữ Little Saigon, còn ĐVDân đang một mình một cõi San Jose. Đại diện CN13 ở Pháp thì có VĐThuần. Cậu Tư Giàu, Lưu Cường, và HTruyền đang vui thú chăn Kangaroo. HHMinh đang tung hoành thương trường Singapore. LĐTiến, ĐQKhanh, THDũng, PVQuan, TKHùng, và còn nhiều nữa vẫn còn đi làm ở Việt Nam. LVQuyền, TLThắng, NHùng, và TVTông đã ra đi không kịp từ giã hết cả lớp.

Vui buồn đua nhau mà kể. Chuyện thiệt xưa thời còn đi học, đến chuyện hơi hơi xưa sau 75. Có

một chuyện ly kỳ mà bây giờ NHĐộng mới bật mí, là hồi đó hắn học trung học Võ Trường Toản nhưng lại ở cạnh trường Cao Thắng nên hòi hộp mỗi ngày, cứ sợ bị phát giác thì dân áo xanh khép cho (thuở đó Cao Thắng và các trường trung học phổ thông hay đánh lộn trong các trận đá banh giữa các trường!)

Hồi thăm có ai biết tin Trung Úy KQ NHPúc không, vì tôi nghe nói anh đã mất trên đường rút lui từ Nha Trang về Sài Gòn. TVLai xác định là anh ấy còn sống vì nhà anh ở sau công ty của Lai làm và có qua cháo Lai trước khi anh đi Mỹ. Xin mừng cho ... tôi vì từ nay tạm thời tôi khỏi phải thương tiếc mỗi lần nhắc đến anh nữa! Lúc còn đi học anh thường nói “Các cậu sướng quá. Chỉ việc đi học, về nhà có người (mẹ) cơm nước; chứ còn từ tối lại phải vừa ru con vừa học bài”! Anh học hành rất đáng hoàng và chăm chỉ, chắc để bù lại mấy tên, chỉ sau quý và ma, cả gan lén binh xập xám trong giờ học! Hồi đến Trung Úy ĐVLâm thì chỉ biết anh đang ở Úc nhưng đang mai ăn (mai đến khi viết bài này thì anh mới bị anh Lê Hoàng Giáo moi ra!). Còn người thứ ba trong các quân nhân CN13 là Đại Úy LvyEen thì bây giờ oai lâm: nhà cửa, đất đai ê hè ở sa mạc Arizona; cõi ngựa suốt ngày vẫn không ra khỏi tiểu bang!

NHĐộng làm mọi người không nín cười được khi hắn kể chuyện có người định nhờ hắn lo phần kỹ thuật lúc tổ chức một chuyến vượt biên nhưng đã bị hắn dứt khoát từ chối vì dây xích neo tàu không phái bằng ... inoxidable! Từ ngày đến Mỹ hắn khá ra nhờ biết cách gởi thư không tồn tem mà thư vẫn đến tay người nhận, bằng cách ghi tên người nhận vô chỗ người gởi và ngược lại. Do đó các bạn đừng ngạc nhiên khi thấy thư mình không gởi mà bị trả lại, cứ nhận đi chứ đừng có dán tem gởi đi đó nghe. Anh em còn chí mảnh khi về VN mà muốn bồ bà xã ở nhà đi chơi thì mướn công an đón ... mời về trụ sở để làm việc; tùy đưa tiền

nhiều hay ít mà được ... giam lâu hay mau! Âu đó cũng là một cái lợi của sự ... hồi lộ vậy!

Chi có TVLai lúc nào cũng đăm chiêu, chi túm tim, chắc là đang nhớ lại những lần bị anh em gán cho biệt hiệu “Cậu Chó”, tên bài viết của một tác giả cùng họ và tên với Lai! NKĐiều thì bỗng nhiên ít nói sau khi dành ... hồi đó trong lớp nhà hàn nghèo nhất, nghèo hơn cả nhà Mậu-Phụng. Không biết hàn đang hồi tưởng lại cảnh cơ hàn hay đang mặc thường thức bia “chùa” của khổ chủ Đức-Quảng, người đang bận biju tới lui lo lắng cho anh em quên cả hướng thụ của cái do người khác làm ra!

Qua lần họp mặt này mới biết dân CN đâu có khô khan như lời truyền của dân gian. Tên nào cũng ca ra OK hết. Không ngờ NCLăng tình ra phết: vừa ca vừa nhìn “the other half” với cặp mắt mơ huyền. Hát xong còn ôm lấy và vuốt ve ... tình cóc chịu được, làm không thể không nhớ lại thời cậu Lăng lái Vespa!

Tiệc tàn, Nghiệp “o” đọc bài thơ “Dạy Vợ” nhờ đăng lên Đặc San 50 Năm Mới Có Một Lần để cùng nhau tạ lỗi với quý Công Nghệ phu nhân.

Thơ rằng:

Trót sinh ra làm thân nam tử

Lại định cư nhằm xứ Cờ Hoa

Nơi mà Vua cũng thua bà

Dạy vợ như tôi đúng là chuyện lạ

..

(mời quý vị xem Thơ Dạy Vợ đâu đó trong Đặc San này ...)

Đắc-Úng CN13

3 điều ước

Có 3 chàng độc thân vượt biên bị đặt vào 1 đảo hoang. Mấy ngày sau buồn quá đang ngồi than khóc thì có bà tiên hiện ra hỏi “Sao các con buồn rầu ào náo quá vậy?”

- Dạ con nhớ vợ, nhớ con quá. Không biết giờ này vợ con khổ sở ra sao. Một chàng trả lời.
- Vậy con muốn gì đây?
- Dạ, con muốn về nhà.
- Được, ta cho con về. Thế là chàng ta biến mất!

Chàng thứ 2 thấy vậy liền xin bà tiên “con chưa vợ, nhưng con nhớ con bồ của con quá!”

“Con cũng muốn về, phải không?” bà tiên hỏi.

“Dạ!” Thế là chàng ta cũng biến luôn.

Bà tiên thấy anh chàng còn lại mếu máo, nên hỏi “còn người thì sao, cũng nhớ nhà phải không?”
“Dạ, con không vợ, không con, cũng không có bồ bịch gì hết. Chỉ có 2 tháng đó là bạn thân thôi. Tụi nó đi rồi, thiệt tội nghiệp cho con!”
“Vậy người muốn ta làm sao đây?”
“Bà trả tụi nó lại đây giùm con được không!”

(dacung ke)

Tinh Thần Khoan Dung Thủ

Lê Hoàng Giáo CN8

Trong ao thả meo của DĐ KSCN, có một tên Khoan Dung Thủ Đại Sư, là ai vậy? Xin thưa, đó là một tên do trí tưởng tượng của người viết đặt ra để phân biệt với tên người khác như Nguyễn Đắc Úng, Nguyễn Thái Vinh v.v... và không phải tên do cha mẹ đặt khi mới sanh. Còn chữ Đại Sư do vì Chủ Ao cảm mến và ghép vào mà thôi.

Khoan dung thứ cái gì? và tại sao cần đến khoan dung thứ là một phần chủ đề của bài viết hôm nay.

Trong sự giao tiếp hàng ngày trong gia đình, trong công việc làm, trong xã hội v.v... nói tóm lại không ngoài sự tiếp xúc giữa con người và con người, giữa con người và thiên nhiên. Biết bao người đã đem lại sự phiền não đến cho gia đình, cho những người thân khác vì vô tình hay cố ý, vì lợi danh, vì ganh tị để dành phần lợi về mình, tương tự như một bãi chiến trường, không có kẻ thắng người bại, nhưng mỗi cá nhân đều cùng đau khổ đến cùng cực. Do đó, tinh thần khoan dung và thứ tha cần thể hiện và là đầu mối để xây dựng một gia đình thuận hòa trong tình cha mẹ, vợ chồng, con cái, thương yêu dùm bọc lẫn nhau, tha thứ cho nhau. Gia đình là một đơn vị nhỏ nhất trong xã hội nên từ một cá nhân tốt sẽ xây dựng một gia đình tốt, từ đó lan rộng ra ngoài xã hội, quốc gia và ngược lại.

Có những cá nhân suốt đời chỉ đi tìm những việc làm của người khác để phê bình chê bai với lý sự cùn, nhằm mục đích làm cho người khác nản chí, ngã lòng bỏ ngang công việc nửa chừng. Đã không đóng góp ý kiến xây dựng mà còn căm thù vui mừng, thỏa mãn về những hành động sai trái của chính mình. Những hành động này không bắt nguồn từ tinh thần “tự tác, giáo tha tác và kiến tác tùy hỉ” tạm dịch “Tự mình làm tốt, hướng dẫn người khác làm tốt, thấy người khác làm tốt, mình cảm thấy vui mừng”.

Từ ngày 30 tháng 4 năm 1975 đến nay, biết bao người đã ra đi tìm tự do, đã quyết định và đánh đổi sự sống còn của thân mạng mình, của gia đình mình, của họ hàng mình để hằng mong sao mua được căn cước của cuộc đời người tị nạn. Những cuộc vượt biên bằng đường bộ đầy gian khổ, những chuyến vượt biên đầy nước mắt, không bút mực nào tả hết làm chấn động lương tâm của cả thế giới. Mặc dù thời gian lui vào quá khứ nhưng tôi vẫn còn nhớ một hàng chữ viết trên tường, tại đảo Pulau Bidong của Task Forces Mã Lai: “chúng tôi chỉ nhận quý vị vì tấm lòng nhân đạo mà thôi”. Cuộc sống vật chất tại xứ tạm dung hiện nay, đã làm mờ dần hàng chữ này trong tâm của một số người như chữ viết trên bãi cát, bị sóng cuốn xóa tan đi.

Sau khi đến bến bờ tự do dư thừa vật chất, họ tự xóa bỏ căn cước đời tị nạn của chính mình bằng

cách len lỏi vào các đoàn thể, chùa, nhà thờ v.v... để nghe ngóng tin tức, truyền tải những tin đồn thất thiệt, thư nặc danh nhằm triệt hạ uy tín từng cá nhân, đánh phá những người bạn mình, những người đang đấu tranh vì sự sống còn của quốc gia, dân tộc và đạo pháp. Làm như thế tức là họ đã trực hoặc gián tiếp giúp những kẻ đe dọa đày dân tộc tiếp tục hưởng lợi trên xương máu của đồng bào. Họ có hiểu được rằng hành động vô minh này là họ tự đào hổ chôn mình, nỗi giáo cho giặc và họ sẽ được trả ơn của chủ bằng địa vị hay bằng đồng tiền máu của dân tộc?

Ngoài ra, "đồng sàng dị mộng" là những chướng duyên làm cho sự đoàn kết của dân tộc đã có mầm mống chia rẽ càng chia rẽ nhiều hơn.

Bài viết còn đang tiếp tục, bỗng tác giả nghe những hồi chuông điện thoại kéo dài và liên tục.

Đó là hồi chuông báo hiệu và đồng thời là sự nhắc khéo của vị Chủ Nhiệm báo cho biết đã đến giờ nộp bài viết như đã hứa.

Xin thưa,

Đây không phải là một bài phê bình nhắm vào một cá nhân nào, nếu có xúc phạm đến ai, xin niệm tình khoan dung thứ. Tác giả chỉ muốn mượn từ ngữ "khoan dung thứ" để bày tỏ đôi lời tâm tình và lòng biết ơn chân thành của chính mình đối với những thân hữu, đồng môn đã bỏ thì giờ và tinh lực không những hoàn thành "Đặc San Kỷ Niệm 50 Năm Thành Lập Trường Quốc Gia Kỹ Sư Công Nghệ" mà còn góp phần phục vụ tha nhân.

Khoan Dung Thứ

Chuyện Bên Lề Làm Báo

Người rù làm báo đầu tiên là Thái-Vinh, được tôi trả lời "Chưa được đâu cậu ơi, thời cơ chưa đến. Minh mới cho ra lò cái WS và DD, chờ nó chạy trơn tru cái đã!" làm TVinh cụt hứng. Sau đó vài tháng thì có anh GHùng nhập bọn, rồi kế đến là anh XThành nhào vô làm chí nguyện quân. Hai ông anh trườn tới trong tư thế "bò hoà lực" bó nhô: "Ê, làm báo kỷ niệm 50 năm đi ..." Lần này thì ... kẹt thiêt, tại chủ đề của anh Thành nghe hấp dẫn kinh khủng, thật khó mà từ chối! Cả bọn ngồi vô bàn chuyện "đầu tiên" là ... tiễn đâu?

Bấy giờ mới ngộ chân lý là trên đời không phải chỉ có 1 màu hồng đâu các bạn ạ! Hồng đậm, hồng lợt, hồng phơn phớt, v.v... Anh Thành thi vô cùng lạc quan: "\$3,000 chắc mình dư sức kiểm được mà!" làm tôi đó tôi ngủ mơ thấy đang chỉ cho bà xã coi tờ Đặc San, bị bà đập vô tay 1 cái đau điểng "làm gì ông cứ chọt dzô người tui dzậy?" Ông Hùng thì ngược lại rất ư là thiếu lạc quan. Ngay cả đến lúc tôi nói cho ông biết là mình được anh em hứa cho gần tới \$3,000 rồi đó; ông vẫn còn nhở nhẹ "chừng nào cầm được tiền trong tay mới ... chắc, ông ơi!" Nhờ tính lạc quan mà anh Thành được bầu làm Chủ Bút. Số anh này vạy mà sướng. Ra trường tướng dứt nợ thư sinh, ngờ đâu mấy chục năm sau lại được làm xếp ... cựu sinh viên!

Tính đến ngày giao bài cho nhà in thì quý thầy cô, thân hữu, và anh chị em đã đóng góp được \$4,000. Giấc mơ làm báo Kỹ Sư Công Nghệ sau hơn 30 năm vắng bóng đã thành sự thật!

Đắc-Úng CN13

nhiều ngày đã qua...

Đinh Trường Hân CN19

Năm 74, tôi ở Saigon được 3 năm. Mùa hè đó lứa năm 72 đã khiến cho gia đình tôi từ Huế phải di tản vào Saigon để tránh những đêm không ngủ vì ánh hỏa châu và tiếng đại bác.... Đối với những ai đã từng ở Huế, thành phố cổ kính với những di tích đèn đài lịch sử, đã tạo ra những khung cảnh thuận tiện cho những đầu óc lăng mạn phát triển .... Bây giờ ngồi nghĩ lại, Huế là một thành phố vắng những náo nhiệt phồn hoa bên ngoài cho nên đời sống nội tâm có thể vì vậy mà trở nên phong phú hơn?

Đặng N.H, cô bé dễ thương tóc ngắn học chung lớp Anh Văn ở Hội Việt Mỹ với tôi ở Huế. Mỗi tuần nếu tôi nhớ không làm là 2 buổi, tôi đạp chiếc xe cọc cách qua trường Quốc Học, là nơi dùng làm lớp học. Buổi tối, H. đi bộ từ trường QH về căn nhà xinh xắn ở đường bờ sông Bạch Đằng với người chị, tôi tà tà đạp xe theo sau để tán chuyện cho mãi đến cầu Gia Hội, là nơi tôi phải rẽ qua con đường Huỳnh Thúc Kháng để về nhà. Đường Huỳnh Thúc Kháng cách đường Bạch Đằng một con sông cho nên mỗi ngày đi học về, tôi cũng rán đạp xe dọc bờ sông bên này, dõi mắt nhìn sang nhà của H bên kia sông.

Tôi bắt đầu tập viết văn... Mỗi tối, tôi ngồi dưới ánh trăng của vườn cây ăn trái rộng lớn để nghe tiếng gió, nhìn chị Hằng mà mơ tưởng đến nét mặt tiếng cười của H. Vào đêm, phải đi gác Nhân Dân Tự Vệ, tôi bắt đầu lang thang trên những con

đường vắng lặng.... tưởng nhớ đèn bóng hình hình ai... Tôi bắt đầu tham gia báo chí ở trường, bắt đầu biết "ghen" khi nghe kể chuyện một anh chàng chung trường, nhưng trên tôi một lớp đang theo đuổi H.

Vào Sài Gòn năm 72, bắt đầu cuộc sống ở một thành phố lớn, với những sinh hoạt thể thao và học hành, tôi bắt đầu liên lạc với H., chỉ nghe nói là năm đó gia đình H. cũng đã dọn vào Nha Trang. Tôi còn nhớ trong một dịp chị của H vào SG, tôi mò đến thăm, để nhìn lại một hình bóng kê cận của một người mà chắc khó có cơ hội gặp lại.

Trở lại câu chuyện ở Sài Gòn, tôi vào trường Kỹ Sư Công Nghệ tháng 9 năm 74. Trường có tổ chức lễ tiếp tân ở nhà hàng Continental ở đường Tự Do cũ. Sau đó lại tổ chức lễ nhập môn ở Xưởng trường Công Nghệ... Tôi không nhớ làm sao vào khoảng thời gian đó, tôi được tin H đã vào Sài Gòn. Tôi chỉ nhớ là tôi đến thăm H. ở một căn nhà ở trong một căn hẻm trong Chợ Lớn, và nhân tiện mời H. đi tham dự lễ nhập môn vào tuần sau đó... Tôi còn nhớ chờ H. chạy trên chiếc xe PC mượn của chị tôi vào trường Phú Thọ vào ban đêm... H mặc chiếc áo dài trắng của ngày nào của mỗi tối học ở Hội Việt Mỹ ...

Đêm lễ nhập môn, ngồi bên cạnh H., với nhiều cảm xúc. Tôi không nhớ rõ là bị bắt buộc làm những gì, chỉ biết tôi rất ngượng khi bị các đàn anh bắt làm những chuyện cười trước mặt đông

đủ mọi người, nhất là trước mặt H.... Trong suốt buổi tối ngồi cạnh H. tôi nhớ chỉ dám rụt rè cầm ngón tay út mà thôi! Đó là lần đầu tiên tôi dám nắm tay một người con gái, nhưng cũng hơi sờ sợ, cho nên chỉ dám nắm một ngón út. Trời ạ! Đó là một người, là đối tượng cho những bài văn đầu đời của tôi, mà chỉ dám nắm một ngón út thôi....

Tôi còn nhớ ghé qua thăm H. một lần nữa, nhưng không hiểu sao, cô bé ngày xưa đã làm tôi nghĩ ngợi bò bao thì giờ cắn bút, nay đã thay đổi nhiều về hình dáng... Nếu ai đã đọc Cô Gái Đè Long chắc hẳn còn nhớ chuyện cô bé Hân Ly vẫn hoài tưởng nhớ một Trương Võ Ky nhỏ bé và hung dữ... mãi cho đến khi gặp lại Trương Võ Ky cao lớn và đẹp trai, cô bé vẫn không thể nào quên được hình bóng người xưa. Tôi chắc cũng thế, hình ảnh của H. đối với tôi lúc 15, 16 tuổi, là một cô gái bé nhỏ, ngây thơ.... Nay gặp lại, H. đã thay đổi rất nhiều, hầu như chỉ còn chút dư âm thoáng qua trên nụ cười.

Tôi không ghé qua căn nhà nhỏ gần trường trung

học Bác Ái nữa... Một hôm tôi nhận được thư của H. Tóm phong bì đề tên của tôi, với tên H. là người gửi, nhưng không có lá thư nào ở bên trong. Tôi không trả lời, cũng không hiểu ý nghĩa của lá thư không "ruột". Rồi bận rộn với cuộc sống, học hành của năm đầu tiên Đại Học, tôi cũng dần dần quên đi.

Đã mấy chục năm, cuộc đời biết bao thay đổi. Tôi cũng vẫn nhớ hoài đến một người con gái đã cho tôi những cảm xúc ngọt ngào của tuổi mới lớn đã cho tôi biết thế nào là nhung nhớ, và cũng nhớ hoài đến đêm cầm tay H. đầu tiên trong lễ nhập môn của trường Công Nghệ năm 1974...

Hơn 30 năm trôi qua, không hiểu H. bây giờ lưu lạc nơi đâu? Nơi làm lễ nhập môn thì vẫn còn đó, tôi thì tóc đã bắt đầu nhuộm muối tiêu và lưu lạc ở một phương trời xa xú...

Đinh Trường Hân CN19

oo

Nhanh Trí

Đầu năm Kiến Râu đang gầy sòng tú sặc vui vẻ với ba bà hàng xóm, thỉnh lình công an ập vào, nhưng cả bọn đã kịp nhanh tay giấu hết bài bạc.

Công an hẵn học hỏi bà thứ nhất:

- Mấy người ngồi đây làm gì thế này?
- Đầu năm họp bạn, ngồi chơi sơi nước thôi mà!
- Bà có dám thề rằng bà không đánh bài?
- Tui mà đánh bài thì hộc máu chết liền!

Công an trợn mắt dữ dằn nhìn bà thứ nhì:

- Còn bà này?
- Tui mà đánh bài cho xe cán nát óc đi!

Công an tức giận quay qua bà thứ ba:

- Còn bà?
- Tui mà đánh bài, cho công an bắt ở tù rục xương!
- Thế còn ông râu kia?
- Dạ... dạ... mấy bà không đánh, thì một mình tui đánh với ai?

(TVinh kê)

Trường Tôi

Tặng hết thảy anh em KS Phú Thọ

Ngôi trường xưa tôi một thời mơ ước
Thuở thiếu niên thời trung học xa vời
Tôi vẫn nhớ ngày tên tôi trên bảng
Đậu kỳ thi lòng bao xiết bồi hồi

Ngôi trường ấy ngày xưa tôi mơ mộng
Chăm chỉ sách đèn đợi một ngày mai
Mang kiến thức quyết làm viên gạch nhỏ
Góp sức xây đời gầy dựng tương lai

Nhưng bạn hời ngày mai mơ mộng đó
Đã ra đi khi bóng dáng ai về
Thẳng bạn cũ hôm qua còn thân thiết
Mà hôm nay- ôi ngao ngán ê chề

Trong một lớp đã chia thành nhóm nhỏ
Ké ba mươi, thẳng phản động nguy hiểm
Không thể hiểu tài thông minh quán thế
Chi một đêm mà quán triệt Mác Lê

Ngôi trường ấy ngày xưa trong sáng quá
Tinh nghĩa thầy trò, bè bạn thân thương
Chia điếu thuốc, ly cà phê đen nhỏ
Buổi sớm mai nắng nhẹ mái sân trường

Ngôi trường ấy tôi một lần trở lại
Đứng bên kia đường lặng lẽ nhìn sang
Lòng bỡ ngỡ như chưa lần bước tới
Bao phủ xung quanh, ôi những quầy hàng

Ngôi trường ấy bây giờ thay đổi quá
Ba mươi năm tôi bạn đã chóm già
Những kỷ niệm đã lùi về dĩ vãng
Giữ giùm tôi tình bạn chẳng phôi pha.

San Diego, Jan 15, 2006
Thiem Vo
Khóa 1973

Tấm Lòng Vàng

Nguyễn Văn Thái CN11

Tôi viết bài này nói về Anh, một KSCN cùng khoá, anh đang hụt hẫng vì mới phát hiện mình bị bệnh Ung thư Phổi thời kỳ 4. Tôi muốn đến an ủi và giúp anh. Tôi không từng viết văn, nay chỉ muốn ghi lại những cảm xúc khi theo dõi anh đang đối phó với căn bệnh. Bài viết liên tục, chỉ tạm ngừng khi đến cận ngày phải gửi bài về nhà báo.

I. LẦN ĐẦU TÔI VỀ QUÊ ANH:

Tôi đến thăm anh và một buổi sáng có nắng đẹp, nhưng trong một tâm trạng buồn man mác. Mới cách đây một tuần, anh hốt hoảng báo tin: anh mới bị phát hiện mang một chứng bệnh hiểm nghèo, anh đã vội vã đi về quê ...

Từ Sài Gòn vượt 40 cây số băng xe gắn máy đến đây, quê anh, tôi hy vọng có thể giúp anh vượt qua các hụt hẫng và tạo được chút niềm tin. Do được báo trước, Anh ra cửa đứng chờ, từ xa tôi đã thấy anh trong chiếc áo pyjama rộng thùng thình, hôm nay tôi mới cảm nhận được cái ôm sút người của anh, tuần trước có gặp nhưng qua mấy lớp áo dày nên không thấy được các thay đổi thể trạng nhanh chóng này.

- Anh thấy khá hơn không?
- Vẫn vậy, có chiều hướng tăng! ...

Chi vậy, khác hẳn tối hôm trước, tại một góc quán cà phê lè đường, anh hồi hả, huyên thuyên kể cho tôi nghe các thông báo giám định của bệnh

viện, như muốn phân bùa thắc mắc tại sao chúng bệnh quái ác lại đến với anh? Mà thực tế, cả 3 bệnh viện đều chung kết luận: Anh bị ung thư phổi nặng, một căn bệnh nhà giàu cũng phải sợ!... Tôi cũng bị hụt hẫng, chỉ ngồi trồ mắt nghe, không biết phải nói gì?... Hai ly cà phê đá gọi ra không ai uống, đá tan phân biệt rõ 2 màu đen trắng, như phụ họa một kết luận dứt khoát của anh:

- Thôi ! dành chịu, mai tôi về LA! ...

Hôm nay anh có vẻ trầm tĩnh ít nói hơn, và hình như không muốn nhắc gì đến căn bệnh. Tôi trao cho anh quà và món tiền của các bạn từ bên Mỹ gửi về tặng với các lời thăm hỏi động viên, tay anh run run đón nhận, mắt anh ướt. Lần đầu tiên tôi thấy anh chảy nước mắt ...

Anh giới thiệu về cơ ngơi của anh, một căn nhà đơn sơ do chị (vợ anh) khởi dựng 30 năm trước, lúc anh đi "học tập", chị bồng dắt con về đây nương trú, khi anh về có bồi đắp thêm, khá khang trang so với các nhà ở vùng quê này. Anh khoe một cái chái nhỏ là một "xưởng cơ khí miền quê" gồm một máy tiện, máy hàn, máy mài, ... tất cả là máy cũ, hàng phế thải, anh mua về chỉnh trang lại, bằng nguồn tiền trợ giúp lần trước các bạn bè ở Mỹ gửi cho, làm phương tiện kiếm sống qua ngày. Một công trình khác: một giàn hoa thiên lý, trước sân và quanh nhà, thơ mộng và kinh tế:

Tôi hỏi: - Thiên lý gì mà không có chút mùi thơm?

Anh cười: - Thom sao được, hoa mới ra nụ đã
cắt bén hết rồi đâu kịp nở.

Vâng anh đã cười, tôi rất muốn làm cho anh
cười. Nhờ bán nụ hoa thiên lý có tiền chợ hàng
ngày cho chị.

Nơi anh ở cách SG không xa, là một xã quê đang
đô thị hóa. Khoảng hơn trăm căn nhà đều kiểu dáng
chung quanh một cái chợ, đi bộ 20 phút đã hết
vòng.

Chị dọn cơm trưa, nhìn chị, tôi liên tưởng đến
người vợ của nhà thơ Tú Xương: Một tay chị tảo
tần, mọi việc trong ngoài “Nuôi nồng 5 con với
1 chồng”. Từ ngày biết tin anh bệnh, chị bỏ cả
việc đồng áng, ở nhà chăm sóc anh. Người chị
thật đáng quý, chị nói rất mong có nhiều bạn bè
đến thăm anh lúc này.

Buổi trưa ở đây rất yên tĩnh, hai cái vông anh
và tôi nằm trong mái hiên có giàn hoa thiên lý
ngăn đi cái nắng nóng, cái loa trong nhà vang ra
lời nhạc nhẹ nhàng của một ca sĩ, tôi thấy anh như
quên hết mọi lo âu, trở lại bình thường, mặt tươi
hỗn hỉ, tôi và anh trò chuyện như không có gì xảy
ra, chuyện trên trời dưới đất, chuyện xưa, nay...
Anh kể lại thời học xong Cao Thắng, thi vô CN
lần đầu bị rớt, đi lính, lúc ra lính là Đ/U lại học
để thi tiếp vào CN, hai năm mới đậu... chuyện
về một người bạn học cũ, nay là Giám thị đã bỏ
qua những lỗi nhỏ lúc làm bài thi... Bốn năm học
CN, bao nhiêu là kỷ niệm, về bạn, về thầy, trong
lớp, ngoài trường, ... rồi lúc ra trường, anh rất
“khoe” trong khi nhiều tên đang lo về chuyện đi
lính, nhưng đến khi phải “đi học tập” thì anh lại
mệt hơn...

Anh nói say sưa như chưa bao giờ được nói
và sẽ không còn có dịp để nói. Khi nhắc đến cǎn
bệnh, anh tự nhận một phần do lúc trẻ hút thuốc lá
quá nhiều... không than trách, và rất bình tĩnh tự

đánh giá và đón chờ các sự việc sắp đến, Anh chỉ
lo lắng cho gia đình, cho vợ, con, cháu ngoại, về
mặt tình cảm và cuộc sống...

Tôi rất khâm phục sự bình tĩnh của anh, và có
vài lời khuyên an ủi. Tôi đề nghị: Có thể kiến thức
về y học của tôi và anh chưa đủ để hiểu hết các kết
luận y khoa vừa có, tôi đề nghị và anh bằng lòng
để tôi đưa tất cả các tài liệu khám bệnh vừa qua,
trở về tham khảo thêm ý kiến chuyên môn mong
tìm được một hướng điều trị tốt hơn.

Tôi từ giã ra về mang theo một hy vọng. Bắt tay
anh, tôi cố giữ nét mặt cương quyết, tin tưởng!
Nhưng khi quay đi, tôi không dẫu được chút ngậm
ngùi...

Vâng, tôi đến thăm anh với một tấm lòng.

(Viết xong ngày 14/10/2005)

II. ĐỐI PHÓ VỚI CĂN BỆNH HIẾM NGHÈO

Ngày 27 tháng Chạp sắp Tết, tôi đi Long An
thăm anh. Sau lần trước, tôi có ghé anh vài lần,
nhưng lần nào cũng vội vã, kể đó anh lên Sài Gòn
chữa bệnh nên tôi không xuống đây, và vừa rồi,
Bác sĩ đã cho anh về nhà, chữa bệnh ngoại trú, nên
hôm nay tôi lại đến thăm anh.

Chỉ còn hai ngày nữa là Tết Bính Tuất. Năm
mới, thêm một tuổi đời, là dịp để tôi cùng anh sơ
kết lại chặng đường hơn ba tháng vừa qua, chúng
tôi đã đối phó với căn bệnh hiểm ác của anh như
thế nào?

Lần tái khám tuần trước, Chị và tôi đưa anh đến
khám ở 2 nơi để đối chứng, Bác sĩ H. (Thạc sĩ
Chuyên khoa Đông y, ngành Ung bướu, chúng tôi
gọi ông là Hoàng Dược Sư) ông vui mừng thông
báo:

- Chúc mừng anh! Con ngặt nghèo nhất đã đi
qua!

Cá chị và tôi cùng thở phào nhẹ nhõm, riêng anh, vẻ mặt vẫn bình thản, có lẽ anh đã tự cảm nhận trước được kết quả này vì sự hành hạ của căn bệnh đã giảm đi rất nhiều. Ông Thầy ở Tây Ninh (một truyền nhân của Âu Dương Phong) khám bệnh xong cũng đã nói:

- Anh không sợ phải chết vì căn bệnh này nữa rồi!

Cả hai ý kiến đều xác nhận là giai đoạn đầu chữa trị có kết quả khả quan, anh đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm. Riêng tôi cũng thầm mừng thành công cho một kế hoạch mà tôi chỉ nghĩ trong đầu: Kế hoạch +5 năm cho anh.

Nhớ lại, suốt 3 tháng qua, sau những giằng co, cân nhắc, Tôi và anh đã quyết định đi theo hướng chữa trị này, dù biết rằng đây không phải là cách tốt nhất. Đúng ra với bệnh Ung thư Phổi thời kỳ 3, 4 này, phải đến Bệnh viện Ung bướu, Mổ hoặc Xạ hoặc Hóa trị, Tôi đã có chuẩn bị cho anh sẵn sàng để nhập viện theo phương án đó: - Đã tìm hiểu về lý thuyết căn bệnh, đọc tài liệu trên sách, trên internet, học hỏi kinh nghiệm các người đã có chữa trị, nghe tư vấn từ các nhà chuyên môn lão thành, các BS đang chữa trị, ... Đã chọn được Bệnh viện thích hợp, một số bạn KSCN cũng hỗ trợ, chuẩn bị sẵn sàng thủ tục nhập viện ...

Nhưng anh và gia đình đã không đồng ý theo phương án đó. Anh giải thích như sau và tôi cho là hợp lý:

. Lọai bệnh này, các BV ở VN, chữa trị được chỉ 10% người được khỏi bệnh. Nếu ra nước ngoài, như ở Mỹ, tỷ lệ tối đa chỉ đạt 40%, tức 10 người chữa bệnh thì có được 4 người kéo dài cuộc sống được thêm 5 năm và 6 người phải chết. Trong gia đình đã có những kinh nghiệm đau thương về bệnh này.

· Anh đã 68, lớn tuổi rồi!

· Chi phí điều trị sẽ rất cao, gia đình sẽ kiệt lực. Cho dù phải bán nhà, bán đất cũng không đủ. Nhất là việc “điều trị kế tiếp sau đó” không lường được.

Phương án 2 được hình thành:

Một người bạn KSCN mách nước: có ông “Thầy” ở Tây Ninh, có bài thuốc gia truyền, chủ yếu dùng nọc rắn cộng với dược thảo, rất hiệu quả trị, nhiều người đã được trị khỏi, chi phí vừa phải, cách điều trị đơn giản chỉ là mua thuốc uống. Chúng tôi quyết định đi Tây Ninh, Ông Thầy Âu Dương Phong này, bắt mạch khám bệnh và khảo sát các tài liệu xét nghiệm, cho ra một toa thuốc rồi bào chế tại chỗ, cho anh về uống. Ông dự đoán 3 tháng sẽ khỏi bệnh, hàng tháng tái khám và điều chỉnh thuốc.

Uống thử thuốc thời gian đầu, anh cảm giác thấy có hiệu quả, nên cứ tiếp tục.

Riêng tôi thấy có chút băn khoăn, chưa hoàn toàn tin tưởng lắm nên có yêu cầu anh thực hiện thêm một phương án phụ là: tôi liên hệ trước và yêu cầu anh đến Bệnh viện Y học Dân tộc điều trị theo phương pháp Đông Y - dùng Đông Tà để kiểm soát và khắc chế cái độc của Tây Độc - Nơi đây đồng ý điều trị song hành, anh vẫn dùng thuốc của Tây Ninh, nhưng phải nằm tại Bệnh viện để Đông Y theo dõi và có các bài thuốc bồi dưỡng khắc chế và ngăn chặn lan truyền di căn. Chị đã đưa anh lên Sài Gòn nhập viện vào giữa tháng 11/2005.

Qua gần 2 tháng điều trị song hành, kết quả khám kiểm tra như kể trên, anh được tạm nghỉ để về quê ăn Tết, mặc dù chỉ là với thực đơn “ăn chay chi định”, nhưng thấy anh rất vui. Chị, các cháu, và gia đình cũng rất vui.

Nhà anh chưa có vé gì chuẩn bị đón Tết, vị trí

quan trọng nhất trong nhà được dành làm “kho thuốc” của anh, một số lượng thuốc dự trữ ba tuần đủ dùng qua Tết, thuốc của “Tây độc”, thuốc của “Đông tà”, thuốc Nam phải nấu hàng ngày, lúc nào cũng bốc mùi thơm phức, kê cá thuốc Tây y hỗ trợ và cấp cứu khi cần. Anh đã phải viết soạn thành lịch uống thuốc hàng ngày để không nhầm lẫn.

Nhà vừa gặt lúa mang về. Mấy tháng chị theo anh đi Saigon, ruộng lúa không chăm sóc đúng mức, nên bị thất thu khoảng 1/3, lúa mới gặt về để tạm ngoài sân, cùng với lúa đang phơi. Giàn hoa thiên lý trổ hoa vì lâu nay không bán nụ, mùi thuốc Nam, mùi lúa mới, mùi Thiên Lý, có một cây mai ở góc sân, lá mới đã mọc đầy, lưa thưa mấy cánh hoa nở sớm, đó là những đặc trưng chuẩn bị Tết ở nhà anh, tuy nhiên tôi biết cả nhà anh đang rất vui, vui vì căn bệnh của anh đã có chiều hướng giảm. Gia thừa năm nay chắc chị chỉ khẩn cầu sao cho anh hết bệnh.

Thật là thiếu sót nếu không nói về Chị, thật tuyệt vời, chị lo cho anh rất chu đáo, tận tuy lúc nào cũng ở bên cạnh anh, ở nhà, đi khám bệnh, và cả lúc nằm BV, anh đã từng nói: Anh sống được là nhờ chị ấy, và còn muốn sống cũng là vì chị ...

Số tiền mà các bạn bè KSCN và thân hữu ở nước ngoài gửi về cộng với huy động mọi mặt, sử dụng đã cạn dần, Chị nói có thể sẽ phải bán miếng đất để tiếp tục lo cho anh, miếng đất này là phương tiện sinh sống chính của gia đình! Tôi chợt nghĩ, chắc mình lại phải làm nhiệm vụ “Cái bang” một lần nữa, kêu gọi, huy động trợ giúp của các bạn bè. Vừa qua sự giúp đỡ của bạn bè thật đáng quý vô cùng.

Từ giã gia đình ra về, tôi thấy trong lòng nhẹ nhõm một phần, sau Tết sẽ bước vào cuộc đời phó tiếp theo. Vâng chúng tôi chỉ là đối phó chứ có thể đây không phải đây là cách chữa trị đúng đắn. Tuy

nhiên hiệu quả sự việc vẫn là thước đo chính. Nó đã có hiệu quả bước đầu. Hy vọng cuộc chữa trị này sẽ gặp được nhiều may mắn.

Nhìn rộng hơn, trong số bạn bè chúng ta là Kỹ Sư Công Nghệ, trẻ nhất, Khoa 19, nay cũng ở độ 50 tuổi, các anh khoá 1 cũng đã hơn 70 rồi, tuổi này rất cần phải quan tâm về sức khỏe. Những căn bệnh quái ác nó không từ bỏ một ai. Trên trang web kysucongnghe.net, chưa đầy một năm qua, ít nhất đã có 3 lần tin buồn, chúng ta đưa tiễn 3 người bạn trong gia đình KSCN ra đi vĩnh viễn vì căn bệnh ung thư, chắc đã có nhiều trường hợp khác nữa ta không biết, không được thông báo để đưa tin.

Tôi viết bài này mong muốn ghi nhận lại một kinh nghiệm, tạm dừng ở thời điểm này để có bài tham gia vào Đặc San 50 Năm Kỷ Niệm Trường. Tôi vẫn còn tiếp tục viết.

Nguyễn Văn Thái CN11

(Viết về người bạn Đặng Văn Thời,
viết xong ngày 30/01/2006)

Từ Vùng Cà Mau xứ Cờ Hoa:

Lê Hoàng Giáo CN8

(để tặng bạn Giụ-Hùng và Nhóm Hoàng Gia.

Riêng tặng hai bạn Đắc-Úng và Thái-Vinh để kết thân chưa một lần gặp gỡ)

Mai Đại Hiệp (ĐH) nhã giám,

Đọc các bài viết của ĐH, nhất là “Thư Từ Miệt Dưới 3”, tại hạ rất cảm kích về những ân tình của ĐH đối với các huynh đệ KSCN, tưởng chừng như phai lạt và chết theo định luật vô thường. ĐH đã trình chiếu lại đoạn phim dĩ vãng trong 4 năm dưới mái trường CN thân thương rất là sống động qua phong cách viết văn từ dẫn nhập đến kết bài.

Phản trào lộng và liên kết các nhân vật thì quá siêu việt vì toàn là những nhân vật sống. Xin ĐH và các huynh đệ Võ Lâm CN hãy để cho con tim của chính mình tiếp tục thốn thức vì từ lâu chưa được dịp, con tim cũng cần có lý lẽ của nó.

Xin giới thiệu, tại hạ là một người được xếp vào trong Nhóm Hoàng Gia mà không bao giờ biết. Cách đây hơn 6 năm, gia đình tại hạ được đón tiếp Ô. Bà Hoàng Thu đến từ Úc Châu. Đây là Ô. Hoàng thứ hai. Rất mong một ngày đẹp trời nào đó, tất cả các Ô. Hoàng khác cùng các huynh đệ KSCN sẽ được gia đình tại hạ đón tiếp tại vùng Cà Mau này. Qua bài viết này, thay thư mời chính thức. Sở dĩ, tại hạ nêu một ngày đẹp trời vì tại Vùng Cà Mau này tất cả mọi ngày đều đẹp, còn mưa bão chỉ thoáng qua mau.

Mai ĐH có trí nhớ tuyệt hảo, hơn 30 mươi năm qua, hai ngón tay út có móng dài của tại hạ vẫn

còn như xưa trơ gan cùng tuế nguyệt. Tại hạ còn quá nhiều kỷ niệm với Mai ĐH trong thời gian làm việc tại NMXM Ha Tiên, chưa thể viết ra đây.

Mãi nói chuyện đâu đâu, quên mất đề tài chính “Vùng Cà Mau, Florida, Đuôi Cán Chào Xứ Cờ Hoa”. Hồi tưởng đôi chút về quê hương VN, để các huynh đệ dễ dàng cảm nhận về Vùng Cà Mau này. Quê tôi chỉ có hai mùa: nắng mưa, từ tháng Sáu đến tháng Chín trước mùa bão tố, tha hồ thưởng thức trái cây: xoài, nhãn, trái vải, mít, thanh long v. v... Còn về mùa Đông nhiệt độ chỉ lạnh hơn Sài Gòn đôi chút, về mùa này, trên bãi biển vùng Cà Mau, dân du lịch nhất là dân Canada tha hồ tắm biển, nằm phơi nắng với bikini ....

Bài viết đến đây tạm dừng, hẹn gặp lại các huynh đệ trong bài nối tiếp bằng đôi lời chân tình như sau:

“Ở đây khi Xuân về, Tết đến, không có hoa mai lẫn hoa đào. Chỉ có nước biển mặn và gió mùa Đông làm sao ấm lòng những kẻ xa quê hương”

Không Khoan, CN8

Nối Lại Vòng Tay

Nguyễn Việt-Trung CN18

Lúc con còn nhỏ mỗi lần muôn đi chơi xa nhưng khi nghỉ đến sưa, tã, bồng bế thấy ngao ngán làm sao. Chỉ có về thăm ngoại là vẹn toàn, vừa tròn chũ hiếu, vừa khỏe con, khỏe mình. Chính vì vậy mà phương pháp này được áp dụng suốt mười mấy năm liên tiếp để rồi trở thành thói quen. Đến khi ông bà ngoại qua đời, vợ chồng tôi chẳng biết nên dẫn con đi đâu.

Năm đầu tiên sau khi ông bà mất, con gái lớn thấy quảng cáo nghỉ hè ở Cancun hấp dẫn quá nên đã đề nghị bố mẹ đi thử một chuyến. Chuyến đi đó thành công mỹ mãn. Các con hét lận hụp dưới biển, lại chèo thuyền thả buồm trong đầm. Còn tôi, đứng trên mảnh đất một bên giáp biển một bên giáp đầm, mơ hồ tưởng mình đang đứng trong làng quê tôi. Một cảm giác thần tiên, hạnh phúc làm sao! Tôi vừa kể cho nhà tôi nghe, vừa sống lại những kỷ niệm xa xưa. Từ kỷ niệm của những ngày lớn lên trong quê, đến kỷ niệm của những ngày chung sống với anh em bạn học ở Sài Gòn. Tôi nhớ buổi tiệc nhập môn, rồi mơ ước đến ngày hội ngộ với anh em.

Mùa hè năm ngoái vợ chồng tôi bàn với nhau nên đi chơi những nơi gần các trường đại học mà cô con gái lớn muôn ghi danh đi học. Coi như vừa đi nghỉ hè, vừa có dịp thăm trường và thu thập tin tức trước khi nộp đơn. Đa số các trường mà con thích nằm ở Đông Bắc của nước Mỹ. Bên phía Tây chỉ có trường Stanford. Theo lý trí thì Đông đạo lợi hơn là Tây du, nhưng nghĩ đến nắng California nhẹ và trong, rồi nghĩ đến bạn bè ở California, tôi đề nghị đi Tây du chuyến này. Nhà tôi lại nghe bạn bè khen Las Vegas bắn pháo bông trong ngày lễ Độc Lập của Hoa Kỳ đẹp hơn những nơi khác. Thế là chúng tôi đồng ý Tây du: bay tới thủ đô cờ bạc chơi ba hôm, rồi từ đó lái xe qua California.

Chúng tôi chọn một khách sạn trên Las Vegas Strip để dễ dàng dẫn con đi dạo thành phố đèn màu và chiêm ngưỡng kiến trúc của các khách sạn ở đó. Chờ mãi rồi thì đêm cuối cùng cũng đến. Chúng tôi nóng lòng trông ngóng màn đốt pháo bông; nhưng pháo đâu không thấy, chỉ thấy thắt vọng tràn trề vì ở downtown bị cháy do pháo bông nên chương trình đốt pháo bông ở Las Vegas Strip bị hủy bỏ. Chúng tôi đành anủi rằng không có pháo bông thì mình đi ngủ sớm để mai lên đường sớm cũng là điều tốt.

Từ Las Vegas tôi lái thẳng đến Little Saigon cho vợ con dạo tiệm quán Việt Nam. Tôi gọi thăm Ngọc, một thằng bạn, rủ hắn sáng hôm sau ra uống cà phê tán dóc. Hắn nhận lời và mời chúng tôi chiều tối chơi. Được nhà tôi nhắc khẽ “Mình phải lo lót bao tử của các con trước đã, anh à!” nên tôi hẹn với hắn một giờ sau sẽ đến.

Nhin quanh tìm quán ăn, tôi chọn một quán có bày bàn ghế ngoài trời. Thấy vợ chồng chủ quán thay phiên nhau vừa làm bếp vừa làm bồi bàn, nhà tôi có phần lo lắng nhưng không nỡ đứng dậy đi. Chúng tôi nhờ chủ quán đề nghị những món ăn ngon nhất của quán rồi chọn từ đó. Hơn nửa giờ sau thức ăn mới được mang ra. Ăn vào một miếng quyết không trở lại.

Ngọc chờ lâu quá, nóng lòng gọi hỏi thăm. Chúng tôi vội vàng rời quán lên đường đến nhà hắn. Sau 20 năm xa cách, gặp lại vợ chồng Ngọc Thu hàn huyên tâm sự đến nửa đêm vẫn chưa thấy mệt.

Ở chơi Giang Nam được ba ngày rồi lái xe lên Giang Bắc. Tôi dự định lấy Quốc Lộ 101 chạy dọc theo bờ biển cho vợ con ngắm cảnh; và trên đường sẽ ghé thăm Aquarium ở Monterey và Art

Gallery ở Carmel. Nhưng chưa ra đến đại lộ thì Đoàn Hoàng Gia đã gọi điện thoại. Nghe chương trình, hắn rên rỉ “Mày đi kiêu đó đến nứa đêm vẫn chưa đến nhà tao! Thôi, lấy xa lộ 5 đi cho lẹ, đến lúc về hãy đi 101 mà ngắm cảnh.”

Tôi đồng ý, đổi qua xa lộ 5 thẳng tiến về San Jose.

Cách đây khoảng 13 năm, tôi có ghé thăm vợ chồng Đoàn Dự trong một chuyến đi công tác; vậy mà lần này gặp lại, tôi chỉ nhận ra chị Liên còn Đoàn Dự thì trông lạ quá! Tôi kể sơ cho hắn nghe về chuyến Tây du, hắn hỏi liền “Mày đến đây chơi thôi hay có họp mặt Công Nghệ gì không?” “Không. Ở Mỹ, tao chỉ biết có mày thôi. Tao mắt liên lạc với mấy đứa bạn học cùng khóa với tao rồi.” Tôi trả lời.

Đoàn Dự cho biết mới có một Website của KSCN và thường có những cuộc hội họp của dân CN17 và CN ở Thung Lũng Hoa Vàng. Đối với dân CN17 tôi biết cũng khá nhiều, đó là những người cùng đi Bình Giả giúp đồng bào mới đến vùng kinh tế mới. Tôi mừng thầm vội hỏi “Có anh CN17 nào ngày xưa cùng đi Bình Giả với mình, nay ở quanh đây không?” “Không!” Đoàn Dự trả lời.

Tôi hơi tiếc vì không có cơ hội gặp những người học cùng trường để tán chuyện ngày xưa.

Buổi chiều ngày cuối trước khi rời Giang Bắc thì có Thái-Vinh tức Nhậm Giáo Chủ gọi đến thăm Đoàn Dự. Nghe Uncle Vinh là dân CN có gốc “cù mì”, tôi mừng lắm liền nói chuyện để làm quen và trao đổi địa chỉ email. Uncle Vinh mời đến nhà chơi nhưng tôi không đến được phải hẹn đến chuyến đi sau.

Mới về đến nhà đã thấy email của Uncle Vinh giục tham dự Diễn Đàn. Tôi nghĩ mình vẫn chương kém cỏi, vào Diễn Đàn biết viết gì đây? Quá biêt minh cho nên lần khần không chịu đăng ký.

Một hôm đọc được một bài viết của Uncle Vinh. Câu chuyện nhắc đến Đào Tát-Hoan làm tôi nhớ lại kỷ niệm xa xưa ...

Trước ngày nhập môn, lớp tôi được phân công quét và rửa trước cửa xưởng. Anh em nhóm thi hục chui rửa và đấu vỗ mồm, nhóm thi dạy nhau khiêu vũ. Không có đào, nên ôm đỡ lấy xô nước mà tập. Lâu lâu có thằng chõ mồm vào “Trông tụi mày nhảy đẹp lắm, cố gắng lên đừng làm mất mặt dân 18 đó”.

Đến ngày nhập môn, nhóm của tôi thắng nào cũng đi cu kỵ một mình. Nhìn đàn anh Trần Kiêm-Cánh mở đầu buổi dạ hội bằng bài Dừng Bước Giang Hồ với điệu Pasodoble thật là lá lướt, nhịp nhàng theo dòng nhạc sôi động làm cho chân mình cũng muốn nhúc nhích theo, nhưng khổ nỗi không có đào nên chỉ đứng mà ngó thôi. Tôi cùng mấy đứa bạn thân đi lang thang khắp chõ trong thiên hạ nhảy nhót.

Tình cờ đến ngồi gần bàn của đàn anh Đào Tát-Hoan đang ngồi với hai cô xinh như mộng. Trong lúc Đào Tát-Hoan đang khiêu vũ với một cô, Đinh tiên sinh thách tôi mời cô còn lại “Tao đồ mày dám mời em gái của Đào Tát-Hoan nhảy một bản Tango đó. Tao sẽ dãi mày một chầu cà phê!” Tôi cười thầm và nghĩ “Ha ha, thằng này làm rồi. Hắn tưởng mình là dân quê mới lên tinh không biết nhảy đầm nên không dám mời em gái họ Đào chắc!” Tôi lại nghĩ tiếp “Vừa được uống cà phê chùa của thằng bạn hiền ít khi uống cà phê quán, vừa được nhảy với em thì đại gì mà không mời!”

Tôi hùng dũng sửa lại cà vạt và đến mời nàng ra sân nhảy. Được nàng nhận lời tôi sung sướng liếc lại phía Đinh tiên sinh cười khoái chí “Chầu cà phê của tao đã chắc rồi đấy nhé!” Dứt vú điệu, tôi đưa em về bàn cùng lúc với đàn anh Đào Tát-Hoan. Thấy đàn anh nhìn tôi không mấy thiện cảm khiến tôi ngạc nhiên tự nghĩ “Đẹp trai như mình đi dê em gái mà đàn anh lại không thích, là sao?” Tôi hỏi Uncle Vinh. Uncle nói “Chuyện Đào Tát-Hoan có em gái là chuyện phịa. Hắn tán cô chị lẩn cô em đó anh ơi!”

Thời cuộc thay đổi. Nước nhà gặp biến cố năm 75. Ngoại trừ anh Văn Kế-Sum CN16, tôi không có cơ hội sinh hoạt với các bậc đàn anh khác để biết thêm và giữ sợi dây thân ái. Anh Sum giúp

đỡ cho tôi thật nhiều; anh đã để lại cho tôi tình thân của dân Công Nghệ.

Tôi rời khỏi trường trước khi tốt nghiệp, nên qua đến Mỹ tôi phải học lại từ đầu. Sự trở ngại ngôn ngữ đã làm tôi mất đi nhiều cơ hội vươn lên. Vì đổi ngành liên tục nên tôi không có cơ hội sinh hoạt cộng đồng, cũng không có thời giờ thư thả nhớ về nơi cũ, và liên lạc với bạn bè cũng mất dần đi.

Thời gian đầu lúc mới trao đổi email với Uncle Vinh, anh khen tôi khi nhìn tấm hình tôi chụp chung với Đoàn Dự:

- Dáng dấp như một đại hán trong các bộ phim kiếm hiệp.

- Anh coi tôi giống đại hiệp nào, "Kiều Phong hay Lệnh Hồ Xung?"

- Anh giống thằng Trâu Nước Quách Tĩnh đó!

Nghe tên "Quách Tĩnh" cũng hay, lại nghĩ Quách Tĩnh chỉ thích võ công không chuyên nói chuyện văn chương, nếu nhận tên này thi Uncle Vinh khỏi theo đòi bài viết. Vậy thì hợp ý mình quá, nên nhận ngay.

Một ngày kia, tôi nhận được email của quản gia Đắc-Úng tức Thiết Thạch Đại Phu về chuyện đăng nhạc mà không đăng lời. Eo ơi! Quách Tĩnh của thời đại này thời giờ eo hẹp mà phải gõ cho xong mỗi bản nhạc trước khi đăng lên Diễn Đàn thì thê thảm quá! Đại Phu nghe rên nén bò qua cho.

Một lần khác Đại Phu dụ tôi:

- Anh giúp tôi phụ trách vài mục trên Diễn Đàn nghe?

- Phụ trách mục gì và tiêu đề phải làm gì?

- Thi anh đi tuần coi có ai viết gì trái với tôn chỉ của Diễn Đàn thì báo cho tôi hay. Khi không có ai viết bài cho mục do anh phụ trách thì anh viết bài đăng lên.

- Ủi giời ơi! Anh nhờ lộn người rồi! Tôi giúp anh đi tuần thì được chứ viết bài thì hỏng đám

dẫu!

- Được được, anh cứ giúp tôi đi tuần cũng được. Đại Phu chộp lấy cơ hội.

Gần đến Giáng Sinh 2005 vì Đại Phu ngỡ tôi cư trú ở Austin nên hỏi thăm CN bên đó có đông không và hẹn gặp tôi vào tuần lễ Giáng Sinh. Nghe được gặp Đại Phu, tôi mừng lắm. Khô nỗi tôi không ở Austin, lại không biết quanh tôi có CN nào không. Đại Phu liền dọ ý "Nếu vậy mình hẹn nhau ở Houston gặp thêm vài anh CN12 và 13 nữa, được không? Bắt đầu tính từ bây giờ là vừa rồi đó." Tôi trả lời: "Tôi nghĩ là được, nhưng anh cho tôi vài ngày tính lại với vợ cho chắc."

Từ ngày biết được Diễn Đàn vợ tôi mê đọc các bài viết trên Diễn Đàn và rất có cảm tình với các bậc đàn anh, như anh Nguyễn Văn-Tân, anh Phó Quốc-Uy, và anh Lê Hoàng-Giáo.

Tôi bàn với vợ tôi:

- Anh Ứng rủ đi Houston gặp vài anh CN trong dịp Giáng Sinh. Minh có chương trình gì không em?

- Đề em lật lịch xem có hẹn với ai trong lúc đó không?

- Có, có mấy cái hẹn với Bác sĩ và Nha sĩ của con. Anh có biết mình đi Houston ngày nào và đi bao lâu không?

- Thôi, không sao, đề em nhờ mấy chị đưa con đi giùm. Dẫu sao mình cũng phải đi gặp mấy ánh chúa!

Khi tôi báo tin là sẽ xuống Houston để thăm các anh, Đại Phu hớn hở "Cảm ơn vợ anh nghe!" Trời! Đại Phu thật là khách sáo. Bộ Đại Phu không thấy thơ của anh Nguyễn Hùng đăng trên Diễn Đàn "Cá uơn không muối, chồng hư cãi bà" đó sao?

Đang mong Giáng Sinh chóng đến để đi gặp các anh chị lớp lớn hơn, thì nhận được email của Đinh tiên sinh cho biết cuối tháng 9 sẽ đi công tác ở Mỹ khoảng 10 ngày và sẽ ghé Austin 2 ngày. Hắn hỏi có thể gặp tôi được không. Tôi quyết định "Được

chứ! Hơn 28 năm không gặp lại mày, tao sẽ đi gặp mày bất cứ nơi nào trên đất Mỹ."

Trên đường lái xe đi Austin để gặp bạn, tôi bùi ngùi nhớ lại kỷ niệm xưa. Nhớ nhất là những ngày đói khổ sau năm 75. Anh em nương nhau để sống, chia sẻ từng miếng ăn và nhất là chia sẻ những điều cợt về đời sống mới. Thảm thoát đã hơn 30 năm nước chảy qua cầu. Dòng thời gian trôi nhanh, giờ tóc trên đầu đã điểm sương. Huy, người bạn thân năm nào đã ra đi. Vừa lái, vừa nghĩ mông lung. Chẳng mấy chốc đã đến khách sạn. Trữ và tôi gặp nhau tay bắt mặt mừng.

Hai thằng ôn chuyện xa xưa. Tôi hỏi thăm Trữ về cuộc sống của gia đình hắn và gia đình của các bạn còn lại ở Việt Nam. Trữ kể tôi nghe "Trước ngày Huy mất nó vẫn nhắc đến mày Thắng con đi hoang không về. Trữ tiếp "Đã bao năm anh em lúc nào gặp nhau cũng nhắc đến mày. Tui mình giờ đã già rồi, mày phải về thăm anh em một chuyến trước khi có thêm thằng ra đi. Trước khi mày về, phải báo cho tao một tháng trước để anh em từ Úc và Nha Trang cùng về một lúc cho vui."

Tôi phải về chứ! Vì những thân thương ngày cũ và nhất là vì lời hứa hẹn cùng nhau giang hồ từ Nam ra Bắc để thăm quê hương vẫn chưa được thực hiện, tôi nhất định phải về! Tôi chụp hình lưu niệm với Trữ và gởi lời thăm bạn bè trước khi từ giã.

Ngày tháng qua mau, thảm thoát ngày hẹn gặp anh Ứng và các anh CN ở Houston đã đến. Trong chuyến họp mặt này, vợ chồng tôi được gặp vợ chồng anh Nguyễn Đắc-Ứng CN13, vợ chồng anh

Nguyễn Xuân-Mỹ CN12, và vợ chồng anh Võ Duy-Thắng CN12. Lần đầu tiên gặp mặt, các anh chị vồn vã, thân thiện như đã quen lâu tự thuở nào. Vợ chồng tôi rất cảm kích. Chúng tôi quý mến các anh chị và quý trọng thâm tình Công Nghệ mà các anh chị đã dành cho chúng tôi. Cuộc họp mặt thật vui vẻ nhưng hơi ngắn làm vợ chồng tôi lại mong đến kỳ Đại Hội KSCN sắp tới.

Trên đường trở về nhà, tôi bàn tính với vợ tôi về những chuyến đi chơi trong mùa hè 2006. Mới đầu, tôi định bay sang Giang Nam California thăm

bạn cũ một ngày, rồi lái xe lên Giang Bắc tham dự Đại Hội Công Nghệ. Sau đó sẽ bay về đưa con đi chơi bên Đông Bắc của nước Mỹ.

Nhờ Điền Bá Quang, tôi liên lạc được với Đỗ Quốc-Hy CN18 ở Giang Nam. Nghe tôi định đi dự Đại Hội Công Nghệ, hắn bảo "Tôi sẽ cố gắng lên San Jose dự đại hội để anh em mình nhớ lại nhau." Nghe thế tôi mừng lắm! Càng đông người tham dự đại hội càng vui, nhất là bạn đồng khóa nữa.

Bất ngờ một hôm, tôi nhận được email của Võ

Thiêm: "Tao nhận ra mày sau khi xem hình trong Web. Khi nào đi Cali thì cho biết. Bên này cũng có nhóm Phú Thọ 73". Hắn cho biết ở Giang Nam California có khoảng 10 đứa học Khoa Học Cơ Bản năm 73. Nếu đến được cuối tuần càng tốt, để tụ tập mọi người lại tán láo cho vui. Tôi nghe được ngồi tán láo với bạn thi thích lắm. Như vậy tôi cần ở lại San Diego cuối tuần sau đại hội. Nhưng rồi lại nghĩ không biết mình làm gì từ thứ Hai đến thứ Sáu của tuần đó. Tôi chợt nhớ đảo Catalina đẹp lắm, nên bàn với vợ tôi ra đó chơi vài ngày trước khi đi San Diego thăm Thiêm.

Vợ tôi góp ý "Hay là mình rủ anh Ứng và chị Hồng cùng đi ra đảo cho vui." Tôi nói "Vậy em hỏi ý chị Hồng xem" . . . "Anh ơi, chị Hồng cho biết đã ra đảo rồi, ở lâu chán lắm. Anh chị bàn đi Yosemite National Park." Anh chị cũng rủ vợ chồng tôi đến Phản thành thăm Grand Canyon. Tôi đã bao lần muốn đưa gia đình đi chơi hai nơi này, nhưng vẫn chưa có dịp. Được gãi đúng chỗ ngứa và thêm nữa là Uncle Vinh lại rủ tôi dẫn theo thằng đệ từ nhỏ để dạy nó đánh cờ tướng. Thằng nhỏ nghe được mừng nhảy lung tung. Cô con gái lớn thích môn thoi sáo, nghe Uncle Vinh nổi danh về môn này cũng nồng nặc đòi Tây du. Vậy là đổi chương trình lái xe Tây Du cho các con đi chơi luôn thê.

Nghe thầy Kiêm-Cánh đến Phản thành trước đại hội, tôi muốn đến đó cùng lúc để thăm thầy luôn thê; nhưng cuối cùng thầy đổi chương trình rời Phản thành trước khi tôi đến. Thôi dành gặp thầy ở đại hội vậy. Tôi lại được email của Hy hỏi thăm để sắp xếp cùng Thang và chúng tôi đi chung lên San Jose dự Đại Hội. Tôi cho Hy biết sẽ đi chơi Yosemite ngay sau khi đại hội cho nên không thể đi chung được.

Càng tính vợ chồng tôi càng muốn đi sớm hơn để gặp các bậc đàn anh. Chúng tôi quyết định sẽ khởi hành ngày thứ Sáu, một tuần trước ngày đại hội. Theo dự tính, chúng tôi sẽ đến Phản thành khoảng 3 giờ chiều hôm thứ Bảy. Trong thời gian ở Phản thành, vợ chồng tôi muốn viếng thăm tất cả các anh CN. Ngày xưa chỉ có Phản Thành Tứ

Hữu, nhưng giờ có thêm Nhậm Ngã-Hành nên phải gọi là Phản Thành Tứ Hữu Nhát Quái.

Thiết Thạch Đại Phu rủ gia đình tôi tới ở nhà Đại Phu. Anh cho biết chị Quách Thị Thu cũng sẽ ghé anh chơi và đi dự đại hội với anh chị Tân. Đại Phu thư cho tôi:

- Đại Hội kỳ này sẽ là cuộc họp lịch sử không ngờ của KSCN đó nghe! Đối với bọn mình lại càng vui nữa vì được ở chơi với nhau cả tuần và đi chung 1 đoạn đường dài!

Lời Đại Phu làm vợ chồng tôi cảm động lắm! Tình đồng môn của anh thật nồng! Hy vọng cuộc họp đầu tiên này sẽ là nhịp cầu cho những kỳ họp sau. Hy vọng chúng ta sẽ thu thập được nhiều hình ảnh và kỷ niệm.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vợ chồng tôi không ngờ là mình lại có duyên được gặp đại sư ty QTT. Thật là một sự bất ngờ!

Email cho anh Tân ngo ý muốn viếng thăm đại sư huynh và đại sư tâu. Được đại sư huynh hồi âm thật cảm động "... Dù sao, hai em cũng phải rán ghé qua Phoenix, anh sẽ tổ chức để anh em CN gặp nhau. Anh rất mong hai em đó. ...."

Vợ chồng tôi bây giờ rất mong tới ngày đại hội để được gặp thêm các anh chị em đã từng học cùng dưới một mái trường. Sau bao năm bận bịu làm ăn không có thì giờ để ý đến tình cảm, giờ đây tôi thật mong mỏi trở về quê hương thăm bạn bè, và nối lại sợi dây thân ái đã bị đứt đoạn từ khi rời khỏi quê hương. Tôi nhớ lại Võ Đình viết câu chuyện ngắn "Chiếc Vòng" tả tác giả ở Hoa Kỳ 20 năm mới đưa vợ con về lại quê hương ăn Tết và thăm họ hàng bè bạn trước khi ra đi.

Tôi cũng thế, trông mong ngày đại hội để nối lại vòng tay, trông mong ngày trở lại Việt Nam thăm quê hương và bằng hữu để tìm lại hương xưa.

QT

Thạch Chè

Đỗ Kim-Trung

I. Vật liệu:

- 50g rau câu bột (agar).
- 700g đường cát trắng.
- 300g đậu xanh cà.
- 500g dừa nạo.
- Nước hoa bưởi.

II. Chọn lựa thực phẩm:

- Đậu xanh cà: đậu còn nguyên vỏ xanh và được cà vỡ đôi hạt.
- Dừa nạo: chọn loại dừa béo.

III. Cách làm:

a) Chuẩn bị:

- Rau câu: cho vào nồi + 3 xí nước, ngâm độ 60 phút.
- Đậu xanh: ngâm nở và tróc vỏ, đái sạch vỏ, để ráo.
- Dừa nạo: nhồi với 1 chén nước nóng, vắt lấy 1,5 chén nước cốt.
- Thắng nước đường: nấu 400g đường + 200g nước đến khi sôi tan, nhắc xuống để nguội.

b) Chế biến:

-Thạch: đặt nồi rau câu lên bếp nấu với lửa vừa, dùng đũa khuấy đều, nấu sôi và tan rau câu, nhắc xuống, đổ rau câu vào khuôn (nên dùng khuôn hình chữ nhật) để nguội rồi ướp lạnh cho rau câu đông cứng. Khi gần ăn dùng bàn bào bào rau câu thành sợi. Ướp sợi thạch với nước hoa bưởi.

-Cho đậu xanh đã đái vỏ vào nồi với nước dừa nấu cho cạn nước và đậu chín mềm, nhắc xuống trộn đều với 300g đường để độ 10 phút cho tan đường và ra nước. Cho hỗn hợp đậu đường vào máy xay sinh tố xay thật mịn. Cho đậu xanh xay mịn vào nồi đặt lên bếp nấu với lửa nhỏ và khuấy đều tay cho đến khi đậu sôi và hơi đặc lại, múc vào tô lớn để nguội.

c) Trình bày:

Múc đậu xanh vào ly (độ 1/3 ly), khi dọn cho thêm vào ly: sợi thạch + nước đường thắng + nước đá bào. Lúc ăn mới trộn đều hỗn hợp này.

d) Yêu cầu:

Thạch chè thơm mùi đậu xanh + mùi nước hoa bưởi, sợi thạch dai giòn (không dùng hàn the), ngọt thanh.

Hà Nội

Nguyễn Giụ Hùng CN9

Anh Thụy (1) thân mến,

Đúng tối ngày mùng một tết, mở email ra đọc, nhận được thư anh tôi mùng lăm, vội trả lời ngay.

Anh có nhắc với tôi về Hà Nội và đặc biệt về phố Triệu Việt Vương (TVV) nơi tôi và anh đã từng là hàng xóm.

Hà Nội bây giờ đã nghìn trùng xa cách.

Tôi và anh vẫn còn đây và Hà Nội vẫn còn đó. Thời gian có đi qua, cảnh vật có thay đổi, nhưng trong lòng chúng ta, Hà Nội vẫn là nơi yêu quý nhất vì nơi đó tuổi thơ của chúng ta đã một thời thăng hoa, nở rộ.

Tôi xin tạm nói chuyện với anh về Hà Nội. Chuyện Triệu Việt Vương ta sẽ chia sẻ với nhau sau.

Anh Thụy thân,

Để nhớ về Hà Nội, tôi xin giới thiệu với anh bản nhạc "*Dòng sông mùa Thu*" của Trần Tiến do cô cháu ông ta là ca sĩ Trần Thu Hà (TTH) hát.

Mặc dù tôi không phải là người Hà Nội và chẳng ở Hà Nội bao nhiêu lâu. Thời gian tôi ở Hà Nội là những khoảng thời gian chấp vá nhưng Hà Nội luôn ở trong tim tôi. Thế mới biết những kỷ niệm của thời "Ấu thơ" nó in đậm vào tâm hồn con người, mà cả một đời không quên.

Mở đầu bài hát, Trần Tiến viết:

(*Ai cũng có một mùa Thu xa vắng trong nỗi nhớ, trong kỷ niệm thiết tha.*)

Tiếng hát của TTH như đưa từng lời, từng ý về một kỷ niệm xa xưa, đưa tôi trở về từng con đường, từng góc phố Hà Nội mà tôi đã ở hay có dịp đi qua.

Những ngày tôi còn nhỏ, Hà Nội là một khung trời của những ước mơ dù ước mơ thật nhỏ nhoi, như được ăn ly kem Càm Bình ở bờ hồ Hoàn Kiếm hay kem Hùng Vương trên phố Huế, được đi đôi dép cao su mới màu trắng hiệu con hổ, có được một cái đèn lồng vào dịp Trung Thu, dầm ba sợi "dây chun" màu xanh đỏ kết lại với nhau . . . và những năm tháng của tuổi mộng mơ, mơ đến những tình yêu cảm nín, dại khờ với cô hàng xóm bé nhỏ tên Phương gần nhà anh.

Tôi trở lại thăm thành phố Hà Nội cách đây vài năm. Tôi vẫn thấy nó gần gũi như ngày nào, hôm qua hay hôm kia thôi. Tôi không có khả năng của nhà văn hay của nhà thơ, hay là họa sĩ để ghi lại những rung cảm hay suy nghĩ của mình về mảnh đất mà đã một thời là biểu tượng của con người biết yêu người, biết yêu thiên nhiên, biết yêu cái chân thiện mỹ của một Hà Nội chưa bị ảnh hưởng bởi những chủ thuyết ngoại lai. Hà Nội chứng kiến bao nhiêu bước thăng trầm của dân tộc, thanh bình có, chiến tranh có, vinh nhục có và có cả những bóc lột đến tận cùng.

Huê đây, Sài Gòn đây, không hiểu tại sao tôi không thấy những thành phố ấy có cái “lớn” của Hà Nội, có lẽ vì nó thiếu cái “lớn” của những kỷ niệm tuổi thơ trong tôi.

Tôi mong một ngày nào đó để trở lại Hà Nội lần nữa, để chiều chiều, lững thingo theo những gót chân người Hà Nội, đi để mà đi, đi để không đến, nếu đến không để gặp ai và nếu gặp ai thì cũng không phải để hẹn hò. Theo bước chân của người Hà Nội như theo những bước chân của người xưa, dựng nước và giữ nước, với những vươn vai Phù Đổng. Và là đi theo bước chân của chiều dài lịch sử ngàn năm, của nền văn hóa lấy con người và tình thương yêu làm gốc.

Tôi nghĩ về Hà Nội như thấy mình được tắm trong dòng suối mát, như được tựa má trên lưng trần của một cô thôn nữ mộc mạc, để “NGHE” thấy mồ hôi chảy và ném được vị mặn trên môi (mượn chữ nghe mồ hôi chảy của cụ Bàng Bá Lân).

Với tôi, nói về Hà Nội, tôi có cảm tưởng như dùng ngàn lời cũng thiêu và một lời cũng dư.

Trần Tiến viết:

(*Thu sao xuyên trong bàn tay ấm êm, Tôi sao xuyên nói cười một sớm mai*)

Nghé đến đây, tôi tưởng như có một người yêu Hà Nội, tôi sẽ đi bên nàng và bên lén. Tôi sẽ thấy cánh tay mình tê buốt khi vạt áo dài của nàng, theo gió nhẹ, chạm khẽ vào cánh tay tôi. Tôi sẽ đi và chẳng nói, Tôi sẽ đếm từng bước và sẽ nghe tiếng

từng chiếc lá vàng xào xác dưới chân. Người con gái đi bên tôi, dáng nàng tha thướt như mái tóc dài trải sóng trên lưng, Vài sợi tóc vắt ngang qua mặt bay bay theo chiều gió. Nàng đi trong thanh khiết, cái thanh khiết của một hạt sương mai đọng trên cánh hoa sen vừa chớm nở mùa Thu.

Và để rồi:

(*Mùa Thu đi, mùa Thu trở lại, tình yêu đi qua, mãi mãi chia lìa*)

Nghe buồn quá. Cái buồn rất nhẹ nhàng thơ mộng như thơ của Thảo Chi Bùi Mỹ Hoa:

*Chiều rơi xuống phố nơi anh ở
Có giọt nắng vàng ướp chút hương,
Hoa thảm phơi mình trên thảm cỏ.
Chiều rơi xứ Bắc đặc mù sương*

Theo Trần Tiến, người Hà Nội còn được nghe tiếng rì rì, êm ái của sông Hồng. Hình ảnh một chiếc thuyền nhỏ, nhẹ lướt trên sông Hồng, để lại dàn sau sóng nước bàng bạc của ánh trăng tan vỡ. Ngồi trên thuyền tôi như sẽ cố nín hơi thở để sơ hơi thở của mình làm mắt đi cái tĩnh mịch, làm át đi cái âm thanh của sóng nước và tiếng khua nhẹ của mái chèo và nhất là làm tịnh giác cô gái đang thiêm thiếp ngủ trong khoang.

(*Ngày thơ tôi, tình yêu của tôi, dòng sông mang mùa Thu về đâu*)

Đó là câu cuối cùng của bản nhạc như đang mang Hà Nội của tôi về chốn xa xăm chia lìa.

Mượn một đoạn thơ của Thảo Chi như để gửi gắm lòng mình về một mùa Thu Hà Nội:

*Em đứng đầu sông
Thả lá vàng.
Lời yêu ai nói,
Khói chưa tan!
Cuối sông chờ đó
Anh còn đợi?
Với cả mùa Thu chiếc lá vàng*

Giọng Trần Thu Hà lồng thống theo thể nhạc Blue hay Jazz. Cái lồng thống, buông thả ấy như đang dịu người nghe vào sàn nhảy. Tiếng hát của TTH như một người vũ nữ có những bước chân

điêu luyện, nhè nhẹ bước đi, hai tay buông thõng, dựa đầu trên vai người yêu. Nghe TTH hát, người nghe còn thấy hình ảnh của một chiều thu ám đạm, một chiếc lá vàng bay bay trong gió mà chẳng bao giờ rơi xuống đất, bay và bay mãi, bay không vội vàng theo từng cơn gió nhẹ. Tôi thích TTH trong bài này, không phải vì cô là một ca sĩ vượt hẳn lên những ca sĩ khác, nhưng TTH đã đưa tôi đi được thật xa và đi mãi trong thành phố Hà Nội mà những năm tháng tuổi thơ trở lại, hiện diện trong tôi một cách rõ ràng.

Hà Nội là thế đấy. Hà Nội là mảnh đất của tuổi thơ trong tôi đang sống. Nếu hình ảnh kỷ niệm tuổi thơ của tôi mất đi hay phai nhạt thì Hà Nội cũng chỉ còn là New York hay Washington, ... hay chỉ là bản nhạc nào đó tôi nghe bằng tai chứ không phải bằng trái tim mình.

Anh có nghe bài hát “Hà Nội mùa vắng những cơn mưa” không?

Anh hãy nghe một đoạn nhé:

“Hoa sữa thôi rơi, em bên tôi một chiều tan lớp

Đường Cố Ngu xưa chậm chậm bước ta về.”

Đối với người Hà Nội, đường Cố Ngu không một ai không biết.

Như anh đã biết, đường Cố Ngu là con đường chia hai hòn Hồ Tây và hòn Trúc Bạch. Chính thật tên của Cố Ngu là Cố Ngự Yêm tức là con đê ngăn nước từ sông Hồng tràn vào. Người Hà Nội gọi chêch ra là Cố Ngu cho được êm tai hơn. Anh đã từng ăn bánh tôm ở đây chưa? Món bánh tôm Cố Ngu đã nổi tiếng một thời. Khi tôi trở lại Hà Nội thì bánh tôm không còn ngon như tôi tưởng nữa. Tôi nhớ, hồi còn nhỏ, ông cậu tôi thường chờ xe đạp đưa tôi đến đây vào ban đêm. Trai thanh gái lịch dập dìu, thơ mộng lắm. Thỉnh thoảng, năm thì mười họa mới được ông cậu cho ăn một ly “kem cốc”, sao nó ngon đến thế hả anh. Đa phần là chỉ được ăn “kem que” vừa đi vừa mút, không mút nhanh kem sẽ chảy ra tay. Hình ảnh các bà, các cô hay các chị quân chiếc khăn “san” quanh cổ vào mùa xuân hay thu, theo gió bay bay, phủ

xuống bờ vai, đẹp vô cùng. Phải chi người Hà Nội bây giờ ăn mặc trở lại thời đó thì đẹp và trang nhã biết bao. Nói thế có người lại cho tôi có tinh bão thù và thích “đồ cổ” đấy.

*“Hà Nội mùa này chiều không buông nắng
Phố vắng nghiêng nghiêng cành cây khô
Quán cốc liêu xiêu một câu thơ
Hồ Tây, Hồ Tây tím mờ.”*

Một bên đường Cố Ngu là Hồ Tây. Đây là cái hồ lớn nhất của Hà Nội. Chung quanh hồ có nhiều di tích và thăng cảnh đẹp như chùa Trấn Quốc, đền Phú Tây Hò, làng hoa Nghi Tàm. Cách chùa Trấn Quốc không xa có đền Trần Võ hay Quan Thánh với những cây muỗm có số tuổi khoảng 500 năm được trồng dưới đời nhà Trần. Đền này nổi tiếng nhất nước ta với tượng đồng Trần Võ do dân làng Ngũ Xá đúc nên. Nơi đây, tôi thường theo bà nội tôi tới lễ vào dịp đầu tháng hay rằm, và tôi thường gặp những nhóm hướng đạo sinh sinh hoạt trong sân đền thật vui.

Bên kia Hồ Tây, qua đường Cố Ngu là hòn Trúc Bạch, Trên hòn Trúc Bạch có một ốc đảo nhỏ. Trên đảo đó có đền Cầu Nhi thờ vua Lý Thái Tổ, Đền này đã bị bỏ hoang phế giữa một khu thanh lịch mà cách đó không xa, cũng bên bờ Hồ Tây, có những căn nhà nghỉ mát sang trọng mới được xây dựng dành riêng cho cán bộ cao cấp và những Hotel lộng lẫy.

Nói đến Hà Nội là phải nói đến những dấu tích của lịch sử và văn hóa lâu đời. Nào với Văn Miếu, biểu tượng cho văn hóa Việt Nam, được xây dựng vào đời Lý Thánh Tông (1070). Nào chùa Một Cột, biểu tượng cho thành phố Hà Nội, có từ thời Cao Biền của thành Đại La.

Nói đến Hà Nội ta không thể không nhắc đến hòn Hoàn Kiếm, có người ví nó như một đóa hoa đẹp đặt giữa thành phố với Đền Ngọc Sơn với cầu Thê Húc được xây dựng một cách quy mô bởi cụ Phương Định Nguyễn Văn Siêu (1865). Chắc anh còn nhớ ngay bờ hòn Hoàn Kiếm có những chuyền “tàu điện” chạy, nay đã bị bỏ đi. Vào tuổi trẻ chúng ta, anh cũng như tôi, ít nhất một lần đã đi “tàu điện” lậu, không trả tiền. Ta lên từ toa này

sang toa khác, hay mỗi khi tàu ngừng ta đi xuống, khi tàu chạy ta lại theo khách leo lên. Tôi rất thích tiếng chuông tàu điện khua “leng keng” mỗi khi ghé trạm.

Vào ban đêm quanh bờ Hồ thật là nhộn nhịp. Ánh đèn điện chiếu xuống hồ lấp lánh như sao. Những cây cổ thụ, cành cây với ra thật xa và là là xuống mặt nước thật nên thơ. Ta có thể ngồi trên ghế đá nhâm nhi gói lạc rang húng liu hay hạt dẻ rang nóng hỏi.

Khu hồ Hoàn Kiếm có những con đường nổi tiếng là phố Tràng Tiền có nhiều cửa hàng sang trọng. Cuối phố Tràng Tiền là Nhà Hát Lớn. Nhà Hát Lớn Hà Nội có kiến trúc theo phong Tây, một kiến trúc đẹp của Hà Nội trong thời kỳ người Tây có mặt ở Việt Nam. Những kiến trúc của Tây để lại, theo tôi, ta cũng nên đánh giá cao nó như một nét đẹp “cổ” của Hà Nội và ta có bỗn phận bảo tồn và duy trì như ta đã coi trọng phần kiến trúc của phố cổ “Ba Mươi Sáu Phố Phường” của chúng ta.

Thành phố Hà Nội nhỏ nên tôi thường đi bộ từ Triệu Việt Vương nơi chúng ta ở tới bờ hồ Hoàn Kiếm mà không phải dùng “tàu điện”. Ta cứ đi dọc theo một đoạn của phố Huế đông đúc, khoảng nửa giờ là ta tới bờ Hồ. Trên đoạn phố Huế này có rạp Ciné Đại Nam. Đi thêm vài chục thước nữa là tới chợ Hôm. Đối diện với rạp Đại Nam, bên kia đường là nhà sách Xuân Thu, nhà sách lớn và nổi tiếng thời bấy giờ.

Hà Nội có nhiều hồ lám, có một cái hồ mà tôi không thể quên, đó là hồ “Ha Le” ở khu phố Tây, mà nay gọi là hồ Thuyền Quang thì phải, tôi không rõ lâm. Vào năm 1954, sau hiệp định Geneve, người dân Hà Nội chuẩn bị vào Nam, đem đồ đạc ra bờ hồ Ha Le bán tống bán tháo đã biến nơi đây thành “chợ Trời”. Hàng ngày tôi hay ghé chợ Trời, không phải để mua mà để xem người ta buôn bán. Kể mua người bán lắp nắp. Cuối cùng, trước ngày gia đình chúng tôi vào Nam, tôi đã mua ở đó hai cuốn sách, đó là cuốn Tản Đà Vàng của Nguyễn Công Hoan và tập thơ Tân Đà Văn gồm hai tập. Đó là tài sản của riêng tôi

lúc gần 13 tuổi đem vào trong Nam. Cuốn Tân Đà Văn tôi vẫn còn giữ trong tủ sách tới bây giờ sau bao nhiêu năm tháng đổi thay trong cuộc đời.

Hà Nội đối với tôi thì nói mãi cũng không hết được cái quyến rũ và êm ái của nó như :

*“Hà Nội mùa này lòng bao nỗi nhớ
Ta nhớ đêm nao lạnh đôi tay,
Hơi ấm trao em tuổi thơ ngày
Tưởng như tưởng như còn đây”*

Đó là câu hát cuối cùng trong bản nhạc.

Những kỷ niệm của những ngày trèo cây me, cây sầu, đánh đinh đánh đáo, đánh khăng hay những hôm đi bắn ve sầu vẫn như còn đây.

Tôi kể anh nghe kỷ niệm của tôi về ngoại thành Hà Nội nhé. Thời gian này thì tôi còn nhỏ, khoảng tám tuổi thì phải. Tôi ở Gia Quất với ông bà ngoại đầu chừng hai tháng.

Anh biết Gia Lâm không? bên kia cầu Long Biên đó. Gia lâm và Hà Nội cách nhau bởi sông Hồng. Bắc qua sông Hồng là cầu Long Biên. Nay cầu này chỉ được dùng cho người đi bộ và xe đạp vì cầu quá cũ. Những loại xe nặng thì dùng cầu Chương Dương mới được xây vào những năm gần đây. Cầu Long Biên có kiến trúc đẹp, dài khoảng 3 cây số kể cả chân cầu.

Gia Quất, cách Gia Lâm khoảng hai cây số.

Từ Gia Quất, đứng trên đê, ta có thể nhìn thấy cả thị xã Gia Lâm và cầu Long Biên một cách rõ ràng, và thấy cả thành phố Hà Nội nữa.

Tôi ở với ông bà ngoại của tôi tại Gia Quất. Bố mẹ tôi phải đi xa, ít khi nào tôi được gặp.

Cứ vào buổi chiều chiều, khi mặt trời tắt nắng, tôi nhớ bố mẹ ghê lám. Tôi thường lên đê một mình nhìn về phía cầu Long Biên như mong đợi bố mẹ trở về dù rằng tôi biết rõ chi là vô vọng. Tôi cứ đứng hàng giờ như thế, nhìn những hồ sen chạy dài dưới chân đê. Có hôm đoàn tàu hỏa chạy trên cầu nhà khói đen và rút lên từng hồi còi vang vọng ra xa. Tiếng còi tàu buồn làm sao. Tôi đứng nhìn trời như thế cho đến khi màn đêm từ

từ buồng xuống. Gió bắt đầu lạnh, trên đê không một bóng người. Tôi nhìn vào làng, những ngọn đèn đã bắt đầu heo hắt vài nơi từ những khu nhà trong xóm. Tôi lững thững xuống đê, lần theo con đường nhỏ về nhà, lòng buồn rười rượi. Hồi đó tôi rất sợ tiếng chó sủa, không phải tôi sợ chó mà sợ lính Tây đi “càn” hay sợ Việt Minh về làng. Ai về vào ban đêm, dù Tây hay Việt Minh dân làng đều sợ cả, người lớn sợ, trẻ con cũng sợ. Tiếng chó sủa ran là những báo hiệu không may cho làng xóm.

Tôi kể anh nghe, một lần tôi đi từ Gia Quất sang Hà Nội một mình.

Vào buổi sáng hôm đó, tôi cứ theo chân người lớn, kè gồng người gánh, mang hàng từ Gia Quất sang Hà Nội bán. Trên cầu Long Biên có đường dành cho tàu hỏa ở giữa, đường dành cho ô tô và “đường lè” bằng gỗ dành cho bộ hành thì ở hai bên cầu theo hai chiều xe chạy. Thỉnh thoảng có những tảng ván trên đường dành cho bộ hành bị hư, ta có thể nhìn thấy nước sông Hồng chảy xiết phía dưới. Mỗi khi gặp chỗ hư như thế tôi sợ lắm. Trên cầu thường có những anh Tây đen rách mặt cầm súng gác cầu, đứng hay đi lại trên đường gỗ dành cho bộ hành. Mỗi khi tôi gặp Tây đen thì tôi lại phải đi xuống lòng đường để tránh vì sợ. Hôm đó có 3 chị đi trước tôi vài bước, vừa khi đi ngang qua anh Tây đen gác cầu, bất chợt một chị ôm ngực chạy phóng lên phía trước. Hai chị đi cùng vội phóng theo, nhìn anh Tây đen ngạc nhiên. Anh Tây đen vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra. Anh ta nhìn ba cô một cách lơ đãng. Tôi thấy ba chị thì thầm gì với nhau, bỗng hai chị kia cười rú lên, quay lại chửi anh Tây đen bằng tiếng Việt. Ba chị lại lầm lũi đi, thỉnh thoảng lại rú lên cười. Hồi đó tôi không hiểu chuyện gì, nhưng nay thì tôi đã biết, không nhiều thì ít, tôi đoán được mà, không sai đâu.

Có những buổi chiều sang Hà Nội như thế, tôi đi lang thang bên Hà Nội một mình cho đến khi phố lهن đèn mới trở về Gia Quất.

Đi ngang qua những cửa hàng rực rỡ trong ánh đèn điện. Lúc đó tôi không thấy được cái rực rỡ ấy mà chỉ thấy buồn và cô đơn quá, nhất là khi thấy

trong căn nhà nào đó người ta dọn cơm ra, tiếng gười lớn trẻ con cười nói ồn ào. Cái cõi đơn cõi thầm dần và nỗi nhớ cha mẹ cứ tăng lên mãi theo bước chân mình làm tôi có khi muốn khóc.

Anh Thụy thân,

Nếu Anh không chê thư tôi lảm cảm quá, tôi sẽ tiếp tục tâm sự “vụn” với anh.

Viết đến đây tôi cứ túm tim cười vì không biết hồi cùng ở Triệu Việt Vương, với anh, tôi và anh có cùng “yêu” chung người con gái tên Phương ấy không? Nếu anh biết có chuyện ấy, chắc tôi đã bị ăn đòn của anh rồi.

Tôi có vẻ thăm căn nhà ở TVV, nó tiêu điều quá. Cảnh vật nơi đó thay đổi cũng nhiều, có cái đẹp lên có cái xấu đi, riêng cây cổ thụ trước nhà vẫn như xưa vì nó đã “cố” từ hồi đó không đủ sức già thêm hay trể lại.

Để viết về TVV tôi phải nhờ đến bản nhạc “Lối cũ ta về” của Thanh Tùng mới nói lên được cái cảm xúc của mình.

Lối cũ ta về

Đường như nhô lại

Trời xanh xanh mãi

Một thời ấu thơ.

Lối cũ ta về

Đừng chân trước thèm

Chờ nghe trong gió

Mùi hương Ngọc Lan.

Tôi còn nhớ vào năm 1951, gia đình tôi “hồi cư” về Hà Nội, thuê một căn gác nhỏ ở góc đường Triệu Việt Vương và Tô Hiến Thành. Căn nhà này dùng làm trường học ở tầng dưới. Cũng căn nhà đó tôi có quen một cô bạn gái con bà chủ nhà và cũng là Hiệu trưởng. Cô ấy thua tuổi hay bằng tuổi tôi, và có người em tên Mỹ tính tình sắc sảo hơn. Nếu tôi và anh định nghĩa tình yêu chỉ là nhớ nhở thương thương thì quả thật tôi đã yêu cô ta hồi đó. Chúng tôi thân nhau lắm mặc dù thời gian quen nhau và chơi với nhau quá ngắn. Có lẽ vì biết nhau quá ngắn nên tôi mới có thể nhớ cô ấy lâu chăng?

Tôi đã nhờ người tìm lại cô ấy bao lần. Cuối cùng khi nhà tôi và tôi trở về thăm Hà Nội tôi mới biết tin tức về cô ấy.

Khi tôi đứng trước cửa căn nhà cũ, tôi thấy trong lòng vẫn vương như tiếc nuối cái gì xa vắng lầm xen lẫn cái buồn thật bâng khuâng.

Nói về kỷ niệm cuộc tình mình, nhất là mối tình thâm kín, không thể nói bằng lời mà chỉ có thể nói bằng những xúc cảm của mình. Tôi muốn nói với anh nhiều lắm, nhưng sao tôi không biết phải khởi đầu ở chỗ nào và chấm dứt ở nơi đâu.

Nay tôi lại chỉ xin gửi đến người “yêu” xa vắng một vài lời qua câu hát của nhạc sĩ Thanh Tùng:

*Chỗn xa xôi kia, bao kỷ niệm cũ
Em đã quên hay là vẫn mang theo
Dù cho bên anh nay em không còn nữa
Biết không trong con tim anh luôn hằng nhớ
Người yêu nay em đã bỏ anh đi
Sao em nỡ bỏ anh đi mãi.
Lối cũ ta về.*

Khi tôi đi dự một buổi ca nhạc thính phòng bỏ túi ở Hà Nội, tôi được nghe ca sĩ Trọng Tấn hát ca khúc này thật hay.

Anh làm ơn kể thêm cho tôi những kỷ niệm về khu phố Triệu Việt Vương vì anh đã ở đó lâu hơn tôi.

Sau Hà Nội là Sơn Tây. Có dịp tôi kể anh nghe tiếp.

Thân.

Nguyễn Giụa Hùng CN9

(I) Anh H.G.Thụy (Cao Đẳng Phú Thọ)

Ba điều ước

A La Đá là em của A La Đanh, từ ngày thấy anh mình nhặt được cây đèn thần và trở nên giàu có, A La Đá buồn bã chán đời lúc nào cũng say sưa liên tục.

Một hôm A La Đá đang thất thểu dọc đường, đá nhầm một cái chai bật nút, bỗng một ông thần hiện ra cúi đầu chào:

- Ta la thần vĩ đại giữ thành Bát Đa bị phạm tội, nay được thoát ra, ta ban cho ngươi ba điều ước.

A La Đá chỉ tin thần Đèn, nên nghi ngờ:
- Hừ... thần Chai có giỏi hãy diễn đầy chai rượu cho ta coi!

Lập tức chai rượu trống ộc trong tay A La Đá bỗng tràn đầy mùi thơm bát ngát ...

A La Đá khoái chí vừa đi vừa tu chai rượu ...

Thần Chai kêu:

- È... nhà ngươi còn hai điều ước!
- À há... vậy hãy cho thêm hai chai nữa!

(TVinh kể)

Thơ Vui

Sưu Tầm

Thương Vợ

Từ ngày anh cưới được em
Đời anh cảm thấy ấm êm ai bằng
Biết tánh em hay cẩn nhẫn
Làm về anh chỉ ôm chầm ti vi
Tránh đường nhường bước em đi
Việc nhà không dám mó khi rỗi nhàn
Muốn em nở mặt rinh rang
Khoe tài nấu nướng anh mang bạn về
Để em có dịp khoe nghề
Món nhậu hết xảy em bẽ ra mâm
Nhậu xong anh quay ra nằm
Dứt cho một giấc đến gần trưa mai
Thức dậy ăn uống lai rai
Tiêu cơm anh độ thêm vài ba lon
Thương em thao thức canh mòn
Anh đi ngủ sớm cho tròn ý em
Không muôn em chịu cực thêm
Nên chẳng bày việc sợ em đòi làm
Với em anh thù phận nam
Ăn uống ngủ nghỉ không màng việc chi
Thời giờ còn lại ti vi
Thù thi với vợ không đi khói nhà
Thương em chọn chất thật thả
Dám dang con cái cửa nhà khéo tay
Nấu cơm giặt giũ cả ngày
Thời giờ không có để xài tiền anh
Có thương anh mới để dành

Hoaiviet01

Thương Chồng

Từ ngày tía gả cho anh
Em đây thủ phận vợ lành đàm đang
Ra đường đâu dám ăn hàng
Chi mua mấy món loàng xoàng điếm tâm
Thấy anh làm việc quá chăm
Nên em sắm nệm anh nằm khỏe lưng
Biết anh thích ăn mắm chung
Đi ra tiệm mắm em bụng về liền
Tánh anh lục đục, làm siêng
Nên em nhường hết việc riêng cho mình
Sợ anh không việc bất bình
Nên em nhịn nhục làm thịnh anh làm
Mua sắm em đâu có ham
Chi vì theo ý em làm vừa anh
Em biết anh thích màu xanh
Nên mua mấy cái đê dành ngắm chơi
Ở nhà thuị thui đơn côi
Sắm thêm vỉ tinh rành ngồi chơi game
Anh thích đời sống êm đềm
Mang về mấy đĩa nhạc êm làm quà
Tánh anh không thích la cà
Sau khi xong việc về nhà với em
Di chơi chi lại gây phiền
Về nhà giúp vợ ấm yên cửa nhà
Vốn em chân chất thiệt thả
Muốn gì anh nói, thả ga em chiều

hoaiviet01

Đạo Thờ Chồng

Ngày xưa tứ đức tam tòng
Công dung ngôn hạnh các chồng đặt cho
Chồng chết phải ở vậy phò
Con cái, cháu chất thân cò cô đơn
Các ông sao lại bắt nhơn
Đã chết xuống lỗ mà còn ghen tương
Không cho người khác vào thương
Vợ dại, con nhó đỡ đường tay chân
Đặt chi cái luật bức gân
Bắt đàn bà chịu nghìn lần khổ đau
Ngày nay hết kiếp lao đao
Tử tế vợ ở, không thì cho out
Việc ngoài, việc trước, việc sau
Phải chung gánh vác, cầu nhau không vui
Anh vi thương vợ lau chùi
Có chi cực khổ bùi ngùi thở than
Làm chồng thì phải đảm đang
Việc nhà bao hết, vợ làm hỏng cho
Cung vợ ai nói đừng lo
Nam nhi tháo vát nhận cho xé cùi
Vì anh muốn làm vợ vui
Nên nhường xe mới đỡ mùi hôi tanh
Việc nhà finish rất nhanh
Giặt giũ, rửa chén máy dành ráo tròn
Thương vợ đừng nghĩ thiệt hơn
Chăm chỉ làm việc, không hờn giận chi
Cửa nhà êm ám ai bi
Ra vào vui vẻ còn chi quý bǎng
Sám sira nhà cửa lăng xăng
Cũng vì vợ thấy chiêu chǎn cũ rồi
Muốn cho hạnh phúc tuyệt vời

Thay đổi cái mới, gọi mời tình yêu
Không lẽ anh để đến thiу
Hâm sao nóng nỗi, thuốc nhiều ích chi
Rảnh rang vợ phải ra đi
Học hỏi cái mới kịp thì vẫn minh
Anh có vợ đẹp, vợ xinh
Phải cho chung diện, đem trình bà con
Đừng để vợ phải mồi mòn
Nhốt mình trong xó thì còn chi hoa
Vàng vòng cho sắm thả ga
Hột xoàn lớn bé về nhà đeo chơi
Sáng mặt hanh diện với đời
Cày thêm chút xíu rã rời chi đâu
Thương chồng vợ mới tính sâu
Trước là làm của, sau màu người ta
Chiều vợ vui vẻ cá nhả
Yên vui hạnh phúc không quà nào hơn

Hoaiviet01

Cô Làng Giêng

VHT (Trích liên mạng)

Xế nàng đậu cạnh xế tôi
 Cách nhau chỉ một lần vôi trăng ngắn
 Tánh tôi vốn dĩ ngu dần
 Tường đâu nàng cũng cù lẩn như tôi
 Lắm lúc nàng tựa Thiên Lôi
 Đóng đa đóng đánh đôi môi dõi hờn
 Sometimes nàng lại lòn ton
 Sớn sác mở cửa làm sờn xe tôi
 Đau lòng dành chịu phận thôi
 Bồ hòn ngậm đắng đứng ngồi xót xa
 Vậy mà nàng chẳng buông tha
 Lại còn đậu lẩn lướt qua bên này
 Rửa xe nàng cứ vung tay
 Vắt khăn qua xế cận kè ngon xơi
 Nhìn nàng, nàng vẫy tay chơi
 Xem như chuyện nhỏ, chẳng lời sorry
 Xế anh nào có thả gì
 Tha hồ bụi đất nàng đi khắp nơi
 Quét lau chùi rửatoi bời
 Trăng rắng, nàng cứ khơi khơi cười tình
 "You ơi! I need câu bình"
 "Cable" thăm thiết xế mình xế ta

Chồng Than Thở

Chiều chiều bím bỉm kêu chiều
 Lấy vợ thì cũng lấy liều mà thôi
 Ban ngày làm việc tả tơi
 Ban đêm hầu vợ, phận tôi đêm trường
 Năm chung thì bảo chật giường
 Năm riêng lại bảo... tơ vương con nào
 Lặng mạn thi bảo tào lao
 Đứng đắn lại bảo người sao hững hờ
 Khủ khờ... thi bảo giai tử
 Khôn lanh thi hỏi... hái mơ bao lòn
 Cá đời cứ mãi phân vân
 Tơ lòng con gái biết mẫn sao đây...

Mỗi ngày vài bận câu qua
 Chẳng cần e ngại hết "ga" hồi nào
 Xe nàng nồ, tờ thở phào
 Chưa hề nghe nói lời nào cảm ơn!
 Đôi khi nàng tựa lên cơn
 Vào xe đóng cửa ôm đòn hát ca
 Mùa hè nóng nực thấy cha
 Thương nàng tôi lạy, thôi bà nội oi
 Bà hát nữa lệ con rơi
 Đời con vẫn nghệ tà tơi thân già
 De xe nàng nhẫn hết ga
 Tường chừng lấy mạng không tha phen này
 Thủ nàng, tôi hẹn có ngày
 Cộng vốn lẩn lẩn, quyết dày đọa em
 Ráng chờ chồng mắt mà xem
 "Ôn đèn, oán trả", sẽ đem phục thù
 Tình cảm tôi lỡ đánh đu
 Thị hay nàng mới vừa "move" tháng rồi
 "Cable" lăn lóc đơn côi
 Làm sao hiểu được rằng tôi yêu nàng
 Bỗng dung ngắn lẹ hai hàng
 "Parking" trông vắng, lá vàng ngắn ngơ...

V. H. T.

Vợ Than Thở

Chiều chiều tiếng vịt kêu chiều
 Lấy chồng chi để trăm điều đắng cay
 Ban ngày nằm ngủ bảo phoi
 Ban đêm nằm ngủ: "Mình ơi, trả bài"
 Thẳng băng thi bảo sân bay
 Lớn quá thi phán: "Mặt này, chúa dâm"
 Gầy thi chồng bảo cây tăm
 "Phì nhiêu" thi ông lầm bầm: "Cái lu"
 Nhiều con báo: "Đé như gà"
 Không con thi bảo: "Tại bà không chăm"
 Đầu năm khăn nguyện lâm râm
 Kiếp sau làm kiếp con tằm sướng hơn

Vui Cười

Xin việc trại tù

Quản đốc trại tù:

- Lúc này trại tù có vài tù nhân rất hung dữ, các nhân viên cũ đều ngao ngán chịu thua, nếu được mướn, liệu anh có đủ sức quản lý tại đó không?

Người xin việc hăng hái thưa:

- Xin ông yên trí. Tháng nào lộn xộn cứng đầu, tôi sẽ tống cổ nó ra khỏi trại ngay lập tức!

(TVinh kẽ)

Tuyên Thệ Nhập Tịch

Bác Đoàn may mắn thi đậu nhập tịch. Hôm làm lễ lãnh bằng, ông Tòa ra lệnh bác đưa tay lên tuyên thệ:

- Bác có thể bảo vệ hiến pháp, chống lại mọi kẻ thù địch của Hoa-Kỳ hay không?

Bác tái mặt áp úng:

- Dạ ... chỉ riêng có một mình tôi ư?

(TVinh kẽ)

Đang hoàng

- Một năm trước, tao giúp nó thoát khỏi cảnh khó khăn; được nghe nó nói một câu rất cảm động: "Tôi sẽ không bao giờ quên anh!"

- Thế nó có giữ lời nói không?

- Có chứ! Từ đó cứ mỗi lần có chuyện trực trặc, là nó lại gọi tao!

(TVinh kẽ)

Ai khôn hơn ai?

Trong lúc đợi xe buýt, một ông Bác học tài giỏi nói với người nông dân cũng đang đợi xe rằng:

- Trong lúc khi đợi xe chúng ta chơi trò đố nhau đi để giết thời giờ. Tôi học cao, bác là nông dân, vậy hè tôi ăn bác chung tôi 1 đồng còn hè bác ăn thì tôi chung bác 10 đồng nhé!

Bác nông dân suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Ông bác học đồ trước:

- Tại sao bánh xe người ta làm tròn mà không làm vuông?

Người nông dân suy nghĩ một lúc không được bèn lấy 1 đồng trả cho ông bác học.

Ông bác học hỏi tiếp:

- Tại sao chiếc tàu to lớn lại nổi trên mặt nước?

Người nông dân chẳng hiểu gì cả và đành móc tiếp ra trả cho ông bác học 1 đồng nữa.

Ông bác học khoái chí hỏi tiếp:

- Vậy chớ nhờ gì mà máy bay bay được trên bầu trời không bị rớt?

Người nông dân nghĩ: "Phải chi ông đồ lúa phân thi dễ, mấy cái này chẳng hiểu gì cả!" và đành lấy đồng bạc thứ 3 trả cho ông bác học và nói:

- Tới phiên tôi đồ ông nhé! Vậy chứ con gì bò lên núi 4 chân, khi chiều thì bò xuống lại có 9 chân?

Ông bác học suy nghĩ dữ dội, lục cả bộ óc vĩ đại đã chưa biết bao nhiêu sự kiện về động vật cũng chẳng có con nào như thế và sau một hồi lâu đành móc 10 đồng trả cho người nông dân và hỏi:

- Vậy chớ con gì bò lên núi 4 chân, chiều xuống núi lại có tới 9 chân?

Người nông dân không trả lời mà chỉ lảng lặng móc 1 đồng trả cho ông bác học và nói:

Tôi không biết !!!!!!!!

(dhth kẽ)

Thắc mắc

- "Độc thoại" là gì hở ba?

- Đó là sự nói chuyện giữa vợ chồng.

- Thày giáo bảo đó là "Đối thoại" mà?

- Tại thày giáo chưa vợ, nên nói thế!

(TVinh kẽ)

Tin Buồn

Vô cùng ngạc nhiên thấy mục "Tin Buồn" đăng tin mình đã chết, anh bèn vội vàng gọi điện thoại cho một người bạn thân nhất:

- Hê... mày đã đọc tin trên báo sáng nay đăng tin tao chết chưa?

- Trời.... mày đang gọi từ đâu vậy?

(TVinh kẽ)

Tường Trình Thành Quá 1 Năm của WS

4 tháng 2: ngày www.kysucongnghe.net được 1 tuổi! Quản Gia xin tường trình thành quả của WS và DD sau 1 năm hoạt động:

- 1/ Hiện có tất cả là 106 thành viên ghi danh, trong đó có 61 cựu sinh viên (*), 2 cựu Giám Đốc, và 1 Giáo Sư,
- 2/ Cập nhật được địa chỉ điện thư và số điện thoại của 279 cựu sinh viên,
- 3/ Sưu tầm được 1 kĩ vật mà các đàn anh từ khóa 13 trở về trước ít có người biết đến, đó là Huy Hiệu của Trường,
- 4/ Giúp 3 cựu sinh viên tìm lại được bạn cũ,
- 5/ Giúp hai cựu sinh viên chừa bịnh với số tiền góp được là \$4,278 USD và 9.1 triệu đồng VN,
- 6/ Phúng điểu cựu sinh viên và thân nhân đã qua đời tất cả là \$654 USD,
- 7/ Và đây là hai tiết mục lớn nhất sau 30 năm đang được toàn thể anh chị em chuẩn bị ráo riết để hoàn tất vào ngày 3 tháng 6 tới đây: **ĐẠI HỘI KỸ SƯ CÔNG NGHỆ** tại San Jose, California, và **ĐẶC SAN KỸ NIỆM 50 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG QUỐC GIA KỸ SƯ CÔNG NGHỆ!**

Xin chân thành cảm tạ quý vị Giám Đốc, Giáo Sư, Thân Hữu, cùng toàn thể anh chị em KSCN đã đóng góp tài chánh và bài vở, cùng nhau xây dựng “Ngôi Trường Tinh Thần” ngày càng phong phú, để xứng đáng làm nơi hội ngộ cho KỸ SƯ CÔNG NGHỆ và THÂN HỮU!

Đặc biệt xin cảm ơn tất cả các thân hữu đã và đang tích cực đăng bài giúp vui mọi người, nhất là bạn “Nước Lạnh” một trong những người sôt sắng nhất đã mang sinh khí đến cho DD ngay từ những ngày đầu với những bản nhạc vui tươi và trữ tình qua nhiều ngôn ngữ khác nhau.

Cầu chúc tất cả vui khoẻ, và ước mong quý vị cùng các bạn sẽ tiếp tục hợp tác giúp đỡ WS-DD.

Thân mến!

Nguyễn Đức Úng CN13

(Chú thích * : tính luôn nhân viên Ban Giám Đốc và Ban Giảng Huấn)

MÙNG WS KSCN TRÒN MỘT TUỔI

Chúc cùng các bạn gần xa,
Mừng tình Công Nghệ đậm đà biết bao !
Web site ta rủ nhau vào,
Công người sáng lập, đáng trao bông hồng.
Nghệ thuật xây dựng bao công!
Tròn câu nguyện ước, nên không quản gì.
Một mình để xướng, thực thi,
Tuổi còn năng động, làm vì ích chung.

X
X   X

Hãy làm phong phú nội dung,
Thường thăm trang web, và cùng chung xây.
Xuyên qua tình bạn, nghĩa Thầy,
Góp chung tài lực, nối dây thâm tình!
Tiếng tăm Công Nghệ chúng mình,
Trên toàn thế giới, Đệ Huynh một nhà.
Diễn đàn có dịp thăng hoa,
Đàn con lưu lạc, nay hòa niềm vui!

Nguyễn Sáu CN6

Chúc Mừng Đầy Năm

Web site liên kết chúng mình,
Đồng môn Công Nghệ,mãi tình không xa.
Đến nay Em út đã là,
Ngủ tuần sắp sửa bước qua lục tuần.
Thời gian qua thực qua nhanh,
Không chờ,không đợi,không dành riêng ai !
Phút giây hội ngộ trên site,
Hàn huyên tâm sự,thêm dài thời gian.

Chúc nhau mãi được bình an,
Mỗi năm hội ngộ,ngập tràn niềm vui.
Chia tay lòng những bùi ngùi,
Mỗi người một ngã,ngược xuôi khắp vùng.
Web site ta lại vui chung ,
Giao tình Công NGhệ,vô cùng thâm sâu.
Ghi ơn các bạn công đầu,
Ai còn chưa biết,nhắc nhau ta vào.

Nguyễn Anh Tiên CN17

Chân thành cảm tạ:

Quý vị và các bạn đã giúp chúng tôi hoàn thành Đặc San
Kỷ Niệm 50 Năm Thành Lập Trường Quốc Gia Kỹ Sư Công Nghệ (1956-2006):

Quý vị Giám Đốc và Giáo Sư:

- 1/ Ông Bùi Tiên Rừng, Cựu GD
- 2/ Ông Lê Mạnh Hùng, Cựu GD
- 3/ Ông Trần Kiêm Cảnh, GD
- 4/ Ông Huỳnh Phước Bàng, PGĐ
- 5/ Ông Nguyễn Hàn Tý, GS

Quý Thân Hữu:

- 1/ Ái Hữu Hàng Hải Thương Thuỷ – Lê An Thuận
(<http://members.optusnet.com.au/vnhanghai>)
- 2/ DĐ Hải Ngoại Trung Học Hồ N. Cần – Hùynh Hộ
(<http://box10.bluehost.com/~diendant/phpBB2/index.php>)
- 3/ Ái Hữu Trung Học Lasan Taberd – BS Quang Bình
(<http://www.lasan.org>)
- 4/ Ái Hữu Trung Học Lê Văn Duyệt – Đặng Mỹ
(<http://www.levanduyet.com>)
- 5/ Ái Hữu Trung Học Trung Vương – BS Quỳnh Giao
(<http://www.trungvuonghouston.org>)
- 6/ Nguyệt San Giao Mùa – Đinh Trường Hân
(<http://www.giaomua.freehomepage.com>)
- 7/ Trung Học Gia Long - Kim Ngà
- 8/ Hoàng Thị Bích – San Jose, California
- 9/ Ngọc Bích – San Jose, California
- 10/ Mai Hồng – San Jose, California
- 11/ Lý Thị Liên – San Jose, California
- 12/ Đào Mai (CD Điện Học) – Seattle, Washington
- 13/ Lê Ngọc Thanh – Phoenix, Arizona
- 14/ Nguyễn Anh Thư – Dallas-Fort Worth, Texas
- 15/ BS Nguyễn Quang Bình – Vancouver, Canada
- 16/ BS Nguyễn Văn Thịnh – New Orleans, Louisiana
- 17/ BS Nguyễn Đức Tuệ - Houston, Texas
- 18/ Kim Vinh – Columbus, Ohio

Quý anh chị:

1/ Lê Quang Chất CN1	33/ Nguyễn Xuân Mỹ CN12
2/ Lê Văn Dĩnh CN1	34/ Võ Duy Thắng CN12
3/ Chị Nguyễn Thành Đức CN1	35/ Lương Vinh Quốc Việt CN12
4/ Nguyễn Văn Quang CN1	36/ Nguyễn Huy Động CN13
5/ Sầm Bửu Sơn CN1	37/ Đoàn Cảnh Đức CN13
6/ Nguyễn Văn Tân CN1	38/ Trần Văn Giàu CN13
7/ Quách Thị Thu CN1	39/ Trần Văn Lai CN13
8/ Tôn Thất Tiêu CN1	40/ Đỗ Văn Lâm CN13
9/ Mai Thanh Tra CN1	41/ Trần Quan Nghiệp CN13
10/ Nguyễn Võ Đức CN2	42/ Nguyễn Đắc Ứng CN13
11/ Trương Tiên Huân CN2	43/ Lê Văn Yên CN13
12/ Lê Thanh Tân Vân CN2	44/ Lê Quang Đức CN15
13/ Nguyễn Đôn Xuân CN2	45/ Trần Ngọc Ân CN17
14/ Nguyễn Hữu Tân CN3	46/ Bùi Anh Dũng CN17
15/ Huỳnh Thành Đức CN4	47/ Lê Tự Đoàn CN17
16/ Nguyễn Đôn Phú CN5	48/ Nguyễn Gia Đức CN17
17/ Võ Kim Sê CN5	49/ Nguyễn Sơn Điện CN17
18/ Nguyễn Sáu CN6	50/ Phan Công Hào CN17
19/ Phan Văn Thọ CN6	51/ Lê Quang Lộc CN17
20/ Tạ Anh Võ CN7	52/ Nguyễn Trung Lương CN17
21/ Lê Hoàng Giáo CN8	53/ Nguyễn Kim Quy CN17
22/ Nguyễn Văn Ngọc CN8	54/ Nguyễn Thái Vinh CN17
23/ Ngô Lương Phú CN8	55/ Lê Hữu Luật Thảo CN17
24/ Phó Quốc Uy CN8	56/ Phạm Văn Hiếu CN18
25/ Võ Văn Hoàng CN9	57/ Đỗ Quốc Hy CN18
26/ Nguyễn Giụ Hùng CN9	58/ Nguyễn Kế Thang CN18
27/ Hoàng Thanh CN9	59/ Nguyễn Việt Trung CN18
28/ Nguyễn Hoàng Thu CN9	60/ Đinh Trường Hân CN19
29/ Mã Tường Trung CN9	61/ Tô Công Hiệp CN19
30/ Mai Xuân Thành CN10	62/ Võ Thành Lắm CN19
31/ Nguyễn Công Đàm CN11	63/ Trần Minh CN19
32/ Đỗ Huỳnh Hồ CN11	

VĂN BẰNG KSCN ĐẦU TIÊN

